

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2016 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Bogusław Tocicki (spr)

Sędziowie: SSA Tadeusz Kielbowicz

SSA Jerzy Skorupka

Protokolant: Anna Turek

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Beaty Lorenc - Kociubińskiej

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2016 r.

M. S. (1)

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 296a § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 296a § 1 i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1k.k. ,art. 296a § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., art. 286 § 1 k.k.

K. Z.

oskarżonego z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

G. H. (1)

oskarżonego z art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk, art. 18 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk,

A. H.

oskarżonej z art. 18 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk, art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk,

P. W.

oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk i art. 13 § 1 kk w związku z art. 286 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk,

art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 297 § 1 kk w związku z art. 11 § 2 kk w związku z art. 12 kk

na skutek apelacji wniesionych oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. S. (1) w ten sposób, że:

a) **z opisu przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. S. (1) w punkcie II części rozstrzygającej eliminuje opis działania ujęty w tiret 8 o treści: „w dniu 10 maja 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S.**

i M. R. (1) usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.514,10 zł, w ten sposób, że przyjął od M. R. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo–Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę” i w konsekwencji w odniesieniu do tego przestępstwa przyjmuje, że oskarżony M. S. (1) doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 155.339,23 zł oraz usiłował doprowadzić wskazany bank do rozporządzenia mieniem znacznej wartości nie mniejszej niż 439.626,65 zł;

b) **z podstawy skazania za przestępstwa przypisane mu w punktach: I i II części rozstrzygającej eliminuje kwalifikację prawną z art. 296a § 1 k.k.;**

c) **uchyla orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego M. S. (1) na rzecz (...) S.A. zawarte w punkcie XVIII tiret 3 i 4 części rozstrzygającej dotyczące:**

1) **obowiązku naprawienia szkody w wysokości 14.215,20 złotych solidarnie z S. Z.;**

2) **obowiązku naprawienia szkody w wysokości 18.868,32 złotych solidarnie z P. W. i M. T.;**

II. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego P. W. w ten sposób, że uchyla orzeczenie o obowiązku naprawienia przez niego szkody w wysokości 18.868,32 złotych solidarnie z M. S. (1) i M. T. na rzecz (...) S.A. zawarte w punkcie XX części rozstrzygającej;

III. w pozostałej części zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: M. S. (1) i P. W. utrzymuje w mocy;

IV. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych: K. Z., G. H. (1) i A. H.;

V. zasądza od oskarżonych: M. S. (1), K. Z., G. H. (1) i A. H. na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich koszty postępowania odwoławczego odpowiednio:

a) **od oskarżonego M. S. (1) – w wysokości 1.604,- (jednego tysiąca sześciuset czterech) złotych, na co składa się: 4,- złote tytułem 1/5 zryczałtowanych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa z tytułu doręczenia wezwań i pism procesowych oraz 1.600,- złotych opłaty za drugą instancję;**

b) **od oskarżonego K. Z. – w wysokości 184,- (stu osiemdziesięciu czterech) złotych, na co składa się: 4,- złote tytułem 1/5 zryczałtowanych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa z tytułu doręczenia wezwań i pism procesowych oraz 180,- złotych opłaty za drugą instancję;**

c) **od oskarżonego G. H. (1) – w wysokości 904,- (dziewięciuset czterech) złotych, na co składa się: 4,- złotych tytułem 1/5 zryczałtowanych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa z tytułu doręczenia wezwań i pism procesowych oraz 900,- złotych opłaty za drugą instancję;**

d) **od oskarżonej A. H. – w wysokości 504,- (pięciuset czterech) złotych, na co składa się: 4,- złote tytułem 1/5 zryczałtowanych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa z tytułu doręczenia wezwań i pism procesowych oraz 500,- złotych opłaty za drugą instancję;**

VI. stwierdza, że koszty postępowania odwoławczego w części dotyczącej oskarżonego P. W. ponosi Skarb Państwa.

--	--	--

UZASADNIENIE

Na podstawie art. 423 § 1a k.p.k., stosowanego w postępowaniu odwoławczym odpowiednio na podstawie art. 457 § 2 k.p.k., zakres uzasadnienia wyroku ograniczono jedynie do rozstrzygnięć odnoszących się do oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H., gdyż wyłącznie obrońcy z wyboru tych oskarżonych złożyli wnioski o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu w stosunku do wymienionych oskarżonych.

Prokurator Rejonowy dla Wrocławia – Stare Miasto skierował do Sądu Okręgowego we Wrocławiu akt oskarżenia przeciwko szeregu osobom, m.in. przeciwko:

1) Maciejowi K. S. o to, że:

I. w okresie od 10 lutego 2010r. do 20 sierpnia 2013r. we W. oraz w D. udzielił pomocy R. J., K. H. (1), K. G. (1), P. R., P. G., K. W., K. H. (2), D. D., K. K., G. S. (1), M. B. (1) i innej osobie, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania w doprowadzeniu oraz usiłowaniu doprowadzenia Banku (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 336.316,76 zł w ten sposób, że w związku z zajmowanym stanowiskiem doradcy klienta, mając istotny wpływ na wynik decyzji o udzieleniu kredytów i pożyczek, tj. będąc osobą upoważnioną do przyjmowania i weryfikowania przedkładanych przez klientów banku dokumentów dotyczących ich zdolności kredytowej oraz do podpisywania w imieniu banku umów kredytów i pożyczek w zamian za korzyść osobistą w postaci możliwości nieodpłatnego korzystania z należącej do R. J. siłowni, nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w tym zakresie w ten sposób, że przyjął i wprowadził do bankowego systemu komputerowego wnioski kredytowe, wiedząc, że dołączone do nich dokumenty w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu poświadczają nieprawdę i doprowadził do podpisania umów kredytu na łączną kwotę 127.412,76 zł, w ten sposób, że:

- w dniu 10 lutego 2010r. przyjął od K. H. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych na łączną kwotę 24.575 zł,
- w dniu 12 lutego 2010r. przyjął od K. G. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w okresie od 26 lutego do 13 kwietnia 2010r. przyjął od P. R. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych na łączną kwotę 20.550 zł,
- w okresie od 12 kwietnia 2010r. do 8 lutego 2011r. przyjął od P. G. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy o kartę kredytową z limitem w wysokości 1.000 zł,
- w dniu 25 sierpnia 2010r. przyjął od K. W. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i

wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy o kartę kredytową z limitem w wysokości 5.000 zł,

- w okresie od 23 września do 5 listopada 2010r. przyjął od K. H. (2) wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...), wniosek o limit w rachunku bieżącym oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych na łączną kwotę 25.711,50 zł,
- w okresie od 25 października do 23 listopada 2010r. przyjął od D. D. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych na łączną kwotę 14.783,63 zł,
- w okresie od 3 do 13 sierpnia 2012r. przyjął od K. K. wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w dniu 10 czerwca 2013r. przyjął od G. S. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w okresie od 18 do 27 czerwca 2013r. przyjął od M. B. (1) wniosek o kredyt w wysokości o numerze (...) , wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) oraz potwierdził zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych na łączną kwotę 35.792,63 zł,
- w okresie od 2 lipca do 20 sierpnia 2013r. we W. przyjął od innej osoby, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania wniosek o kredyt o numerze (...) oraz (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,

- tj. o przestępstwo z art. 296a § 1 k.k. i art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut I aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku) ;

I. w okresie od 3 grudnia 2012r. do 24 lipca 2013r. we W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie nie mniejszej niż 277.072,26 zł, w ten sposób, że będąc doradcą klienta, mając istotny wpływ na podejmowane decyzje o udzieleniu kredytów i pożyczek, tj. będąc osobą upoważnioną do przyjmowania i weryfikowania przedkładanych przez klientów banku dokumentów dotyczących ich zdolności kredytowej oraz do podpisywania w imieniu banku umów kredytów i pożyczek przyjął i wprowadził do bankowego systemu komputerowego wnioski kredytowe, wiedząc, że dołączone do nich dokumenty w postaci zaświadczeń o zatrudnieniu poświadczają nieprawdę lub są sfalszowane oraz usiłował w ten sposób doprowadzić wskazany bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej kwocie nie mniejszej niż 392.264,45 zł, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na negatywne decyzje kredytowe, a w tym:

- w dniu 3 grudnia 2012r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24.000 zł w ten sposób, że przyjął od S. N. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) sp. z o.o.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,

- w dniu 4 grudnia 2012r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 28.068 zł., w ten sposób, że przyjął od M. N. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) sp. z o.o.", wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy kredytowej,
- w dniu 18 grudnia 2012r. po uprzednim sfalszowaniu zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) sp. z o.o.", sporządził i wprowadził do systemu komputerowego wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko R. T. usiłując doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.500 zł,
- w dniu 1 lutego 2013r. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.940,75 zł, w ten sposób, że sporządził i wprowadził do systemu komputerowego wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko S. W. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) sp. z o.o.",
- w dniu 4 lutego 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu M. R. (2) i inną osobą, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł w ten sposób, że przyjął od nich wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko T. P. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w firmie (...) sp. z o.o.", wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w okresie od 8 do 14 lutego 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1) i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 65.000 zł w ten sposób, że przyjął od A. Ł. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) wiedząc, że przedłożone dokumenty w postaci deklaracji podatkowych PIT-36 i PIT/B za rok 2011 i 2012 oraz zaświadczenia ZUS o niezaleganiu w opłacaniu składek ubezpieczenia społecznego i US o niezaleganiu w podatkach, są sfalszowane,
- w dniu 8 lutego 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1) i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.000 zł w ten sposób, że przyjął od J. Ł. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfalszowany,
- w dniu 22 lutego 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1), A. H. i Z. P. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.000 zł, w ten sposób, że przyjął od Z. P. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfalszowany,
- w dniu 1 marca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. R. (2) i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.000 zł, w ten sposób, że przyjął od A. S. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) sp. z o.o.", wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zaciągnięcia zobowiązania kredytowego przez A. S. (1),
- w dniu 4 marca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1), A. H. i Z. W. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.000 zł, w ten sposób, że przyjął od Z. W. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfalszowany,

- w okresie od 13 marca do 5 kwietnia 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1), A. H. i M. D. doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 23.712 zł w ten sposób, że przyjął od M. D. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o limit w rachunku bieżącym o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 22 marca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z J. A. i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.000 zł, w ten sposób, że przyjął od J. A. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 10 maja 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i M. R. (1) usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.514,10 zł, w ten sposób, że przyjął od M. R. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w dniu 28 maja 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.000 zł w ten sposób, że przyjął od E. S. wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko Ł. W. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 4 czerwca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł w ten sposób, że wprowadził do systemu komputerowego banku wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko M. M. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w firmie (...) sp. z o.o.”, wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w okresie od 5 do 10 czerwca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.000 zł, oraz doprowadził wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 16.373 zł, w ten sposób, że przyjął od B. B. (1) wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,
- w dniu 27 czerwca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i G. S. (2) usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.000 zł, w ten sposób, że przyjął od G. S. (2) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w okresie od 2 lipca do 1 sierpnia 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.500 zł, oraz doprowadził wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 19.881,50 zł w ten sposób, że przyjął od P. W. wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,
- w okresie od 3 do 31 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia

mieniem w kwocie 9.800 zł, oraz doprowadził wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 30.559,50 zł w ten sposób, że przyjął od J. W. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...), wniosek o limit w rachunku bieżącym o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,

- w okresie od 4 do 5 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i A. S. (2) doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.034 zł w ten sposób przyjął od A. S. (2) wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument, poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,
- w okresie od 4 do 5 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i S. Z. doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.478,10 zł w ten sposób, że przyjął od S. Z. wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,
- w okresie od 9 do 10 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i R. P. doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.373 zł w ten sposób, że przyjął od R. P. wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,
- w dniu 11 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł w ten sposób, że przyjął od E. S. wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko S. K. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w okresie do 11 lipca 2013r. we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z M. T., P. W. i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.881,50 zł, w ten sposób, że przyjął od M. T. wniosek o kredyt i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany, a następnie doprowadził do podpisania umowy kredytowej,
- w dniu 15 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł w ten sposób, że przyjął od E. S. wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko A. D. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 16 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.000 zł, w ten sposób, że przyjął od B. B. (2) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził weryfikację zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w dniu 16 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i P. P. doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.110,25 zł w ten sposób, że przyjął od P. P. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie

Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy kredytowej,

- w dniu 17 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i M. P. doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.618,75 zł w ten sposób, że przyjął od M. P. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy kredytowej,
- w dniu 18 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i G. B. doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.864,50 zł w ten sposób, że przyjął od G. B. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy kredytowej,
- w dniu 19 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i D. K. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.800 zł, w ten sposób, że przyjął od D. K. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w dniu 23 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.700 zł w ten sposób, że przyjął od E. S. wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko Ł. C. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 28 maja 2013r., działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1) i inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 70.000 zł w ten sposób, że przyjął od J. Ł. wniosek o kredyt wiedząc, że przedłożone dokumenty w postaci deklaracji podatkowych PIT-36 i PIT/B za rok 2011 i 2012 oraz zaświadczenia ZUS o niezaleganiu w opłacaniu składek ubezpieczenia społecznego i US o niezaleganiu w podatkach, są sfałszowane,
- w dniu 24 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.000 zł w ten sposób, że przyjął od E. S. wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko M. K. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut II aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku);

I. w dniu 25 marca 2013r. we W. doprowadził A. O. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.000 zł, w ten sposób, że wprowadził w błąd Ł. K. i M. R. (2), co do możliwości uzyskania kredytu przez A. O. na podstawie posiadanego przez nią zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) podając im nieprawdziwe informacje, iż podjął dodatkowe niezgodne z prawem zabiegi w celu pozytywnego rozpoznania wniosku o kredyt w wysokości 19.881,50 zł o numerze (...) oraz wniosku o kartę kredytową z limitem w wysokości 1.000 zł o numerze (...),

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. (zarzut III aktu oskarżenia i części wstępnej wyroku) ;

2) G. H. (1) o to, że:

II. w dniu 8 lutego 2013r. we W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie

19.881,50 zł, w ten sposób, że polecił J. Ł. złożenie wniosku o kredyt i przedłożenie sfałszowanego zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowną decyzję kredytową,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (zarzut XXXVII aktu oskarżenia i VII części wstępnej wyroku);

III. w dniu 28 maja 2013r. we W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 70.000 zł, w ten sposób, że polecił J. Ł. złożenie wniosku o kredyt o numerze i przedłożenie sfałszowanych dokumentów w postaci deklaracji PIT-36 i PIT/B za rok 2012 oraz nieprawdziwego pisemnego oświadczenia co do wysokości dochodu osiąganego z prowadzonej działalności gospodarczej pod nazwą (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowną decyzję kredytową,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (zarzut XXXVIII aktu oskarżenia i VIII części wstępnej wyroku);

IV. w dniu 17 czerwca 2013r. we W. udzielił pomocy K. Z. w doprowadzeniu Banku (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100.000 zł w ten sposób, że wiedząc o zamiarze uzyskania przez niego limitu kredytowego w rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym o numerze (...), dostarczył mu sfałszowane zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków osiąganych z tytułu zatrudnienia w przedsiębiorstwie (...),

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (zarzut XXXIX aktu oskarżenia i IX części wstępnej wyroku);

V. w dniu 22 lutego 2013r. we W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), A. H., Z. P. i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 19.881,50 zł, w ten sposób, że dostarczył innej osobie uprzednio sfałszowane przez A. H. zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków Z. P. w firmie (...), w celu przekazania go wymienionemu, a następnie przedłożenia podczas składania wniosku o kredyt o numerze (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowną decyzję kredytową,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (zarzut XL aktu oskarżenia i X części wstępnej wyroku);

VI. w okresie od 13 marca 2013r. do 5 kwietnia 2013r. we W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu M. S. (1), A. H. i M. D. doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 23.712 zł, w ten sposób, że dostarczył M. D. uprzednio sfałszowane przez A. H. zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), w celu przedłożenia go podczas składania:

- w dniu 13 marca 2013r. wniosku o kredyt w wysokości 18.712 zł o numerze (...),
- w dniu 5 kwietnia 2013r. wniosku o kartę kredytową z limitem w wysokości 2.000 zł o numerze (...),
- w dniu 5 kwietnia 2013r. wniosku o limit w rachunku bieżącym w wysokości 3.000 zł o numerze (...),

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut XLI aktu oskarżenia i XI części wstępnej wyroku);

I. w okresie do 4 marca 2013r. we W. działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z A. H., M. S. (1) i Z. W. usiłował doprowadzić Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 19.881,50 zł, w ten sposób, że dostarczył Z. W. uprzednio sfalszowane przez A. H. zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), w celu przedłożenia go podczas składania wniosku o kredyt o numerze (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowną decyzję kredytową,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (zarzut XLII aktu oskarżenia i XII części wstępnej wyroku);

3) A.H.o to, że:

II. w dniu 17 czerwca 2013r. we W. udzieliła pomocy K. Z. w doprowadzeniu Banku (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 100.000 zł w ten sposób, że wiedząc o zamiarze uzyskania przez niego limitu kredytowego w rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym o numerze (...), przedstawiając się jako sekretarka zatrudniona w przedsiębiorstwie (...) potwierdziła w rozmowie telefonicznej z dyrektorem (...) Oddziału (...) SA R. M. fakt zatrudnienia K. Z. we wskazanym przedsiębiorstwie oraz wystawienia zaświadczenia o jego zatrudnieniu i wysokości zarobków, podczas gdy w rzeczywistości K. Z. nie był zatrudniony w przedsiębiorstwie (...), zaś przedłożone zaświadczenie było sfalszowane,

- tj. o przestępstwo z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. (zarzut XLIII aktu oskarżenia i XIII części wstępnej wyroku);

III. w okresie od 21 do 22 lutego 2013r. w nieustalonym miejscu działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), G. H. (1), Z. P. i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłowała doprowadzić Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 19.881,50 zł, w ten sposób, że wypełniła zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków Z. P. w firmie (...) w celu przedłożenia go przez wymienionego trakcie składania wniosku o kredyt o numerze (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odmowną decyzję kredytową,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut XLIV aktu oskarżenia i XIV części wstępnej wyroku);

IV. w okresie od 1 do 4 marca 2013r. w nieustalonym miejscu działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), Z. H. i Z. W. usiłowała doprowadzić Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 19.881,50 zł, w ten sposób, że wypełniła zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków Z. W. w firmie (...) w celu przedłożenia go przez wymienionego trakcie składania wniosku o kredyt o numerze (...), lecz zamierzonego celu nie osiągnęła z uwagi na odmowną decyzję kredytową,

- tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut XLV aktu oskarżenia i XV części wstępnej wyroku);

V. w okresie od 1 marca do 5 kwietnia 2013r. w nieustalonym miejscu, działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru osiągnięcia korzyści majątkowej oraz wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), G. H. (1) i M. D. doprowadziła Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci pieniędzy w łącznej kwocie 23.712 zł, w ten sposób, że wypełniła zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków M. D. w firmie (...) w celu przedłożenia go przez wymienionego:

- w trakcie składania w dniu 13 marca 2013r. wniosku o kredyt w wysokości 18.712 zł o numerze (...),

- w trakcie składania w dniu 5 kwietnia 2013r. wniosku o kartę kredytową z limitem w wysokości 2.000 zł o numerze (...),
- w trakcie składania w dniu 5 kwietnia 2013r. wniosku o limit w rachunku bieżącym w wysokości 3.000 zł o numerze (...),

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (zarzut XLVI aktu oskarżenia i XVI części wstępnej wyroku);

Wyrokiem z dnia 6 lipca 2016r. s ygn. akt III K – 349/14 Sąd Okręgowy we Wrocławiu orzekł m.in. następująco:

I. uznał oskarżonego **M. S. (1)** za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 10 lutego 2010r. do 08 lutego 2011r. w D. działając wspólnie i w porozumieniu z R. J. doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 91.620,13 zł w ten sposób, że w związku z zajmowanym stanowiskiem doradcy klienta, mając istotny wpływ na wynik decyzji o udzieleniu kredytów i pożyczek, tj. będąc osobą upoważnioną do przyjmowania i weryfikowania przedkładanych przez klientów banku dokumentów dotyczących ich zdolności kredytowej oraz do podpisywania w imieniu banku umów kredytów i pożyczek, w zamian za korzyść osobistą w postaci możliwości nieodpłatnego korzystania z należące do R. J. siłowni, nie dopełnił ciężących na nim obowiązków w ten sposób, że przyjął i wprowadził do bankowego systemu komputerowego wnioski kredytowe, wiedząc, że dołączone do nich dokumenty w postaci zaświadczeń oraz oświadczeń o zatrudnieniu poświadczają nieprawdę oraz usiłował w ten sposób doprowadzić wskazany bank do rozporządzenia mieniem i nie mniejszej niż 92.700,00 zł w ten sposób, że:

- w dniu 10 lutego 2010r. przyjął od K. H. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych na łączną kwotę 24.575 zł,
- w dniu 12 lutego 2010r. przyjął od K. G. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w okresie od 26 lutego do 13 kwietnia 2010r. przyjął od P. R. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych na łączną kwotę 20.550 zł,
- w okresie od 12 kwietnia 2010r. do 8 lutego 2011r. przyjął od P. G. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy o kartę kredytową z limitem w wysokości 1.000 zł,
- w dniu 25 sierpnia 2010r. przyjął od K. W. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy o kartę kredytową z limitem w wysokości 5.000 zł,
- w okresie od 23 września do 5 listopada 2010r. przyjął od K. H. (2) wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...), wniosek o limit w rachunku bieżącym oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc,

że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych na łączną kwotę 25.711,50 zł,

- w okresie od 25 października do 23 listopada 2010r. przyjął od D. D. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych na łączną kwotę 14.783,63 zł,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 296a § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 (dwudziestu) zł (**punkt I części rozstrzygającej wyroku**);

I. uznał oskarżonego **M. S. (1)** za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 3 sierpnia 2012r. do 20 sierpnia 2013r. we W. oraz w D. działając wspólnie i w porozumieniu z R. J., E. S., Ł. K. oraz innymi osobami doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 155.339,23 zł w ten sposób, że w związku z zajmowanym stanowiskiem doradcy klienta, mając istotny wpływ na wynik decyzji o udzieleniu kredytów i pożyczek, tj. będąc osobą upoważnioną do przyjmowania i weryfikowania przedkładanych przez klientów banku dokumentów dotyczących ich zdolności kredytowej oraz do podpisywania w imieniu banku umów kredytów i pożyczek, w zamian za korzyść osobistą w postaci możliwości nieodpłatnego korzystania z należącej do R. J. siłowni oraz korzyści majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 12.000 zł, nie dopełnił ciążących na nim obowiązków w ten sposób, że przyjął i wprowadził do bankowego systemu komputerowego wnioski kredytowe, wiedząc, że dołączone do nich dokumenty w postaci zaświadczeń oraz oświadczeń o zatrudnieniu poświadczają nieprawdę oraz usiłował w ten sposób doprowadzić wskazany bank do rozporządzenia mieniem znacznej wartości nie mniejszej niż 447.140,75 zł w ten sposób, że:

- w okresie od 3 do 13 sierpnia 2012r. przyjął od K. K. wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w dniu 3 grudnia 2012r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 24.000 zł w ten sposób, że przyjął od S. N. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) sp. z o.o.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w dniu 4 grudnia 2012r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 28.068 zł, w ten sposób, że przyjął od M. N. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) sp. z o.o.”, wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy kredytowej,
- w dniu 18 grudnia 2012r. po uprzednim sfalszowaniu zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) sp. z o.o.”, sporządził i wprowadził do systemu komputerowego wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko R. T. usiłując doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 8.500 zł;
- w dniu 1 lutego 2013r. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.940,75 zł, w ten sposób, że sporządził i wprowadził do systemu komputerowego wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko S. W. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) sp. z o.o.”,

- w dniu 4 lutego 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu M. R. (2) i inną osobą, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania, usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł w ten sposób, że przyjął od nich wnioski o kredyt o numerze (...) na nazwisko T. P. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w firmie (...) sp. z o.o.", wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w dniu 1 marca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z M. R. (2) i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.000 zł w ten sposób, że przyjął od A. S. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) sp. z o.o.", wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na odmowę zaciągnięcia zobowiązania kredytowego przez A. S. (1),
- w dniu 10 maja 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i M. R. (1) usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.514,10 zł, w ten sposób, że przyjął od M. R. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w dniu 28 maja 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 18.000 zł w ten sposób, że przyjął od E. S. wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko Ł. W. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 4 czerwca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł w ten sposób, że wprowadził do systemu komputerowego banku wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko M. M. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w firmie (...) sp. z o.o.", wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 10 czerwca 2013r. przyjął od G. S. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.", wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w okresie od 18 do 27 czerwca 2013r. przyjął od M. B. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) , wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) oraz potwierdził zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.", wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych na łączną kwotę 35.792,63 zł,
- w dniu 27 czerwca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i G. S. (2) usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.000 zł w ten sposób, że przyjął od G. S. (2) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w okresie od 2 lipca do 20 sierpnia 2013r. we W. przyjął od innej osoby, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania wnioski o kredyt o numerze (...) oraz (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) R. J.", wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w okresie od 4 do 5 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i A. S. (2) doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.034 zł w ten sposób przyjął od A. S. (2) wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia

o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument, poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,

- w okresie od 4 do 5 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i S. Z. doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 20.478,10 zł w ten sposób, że przyjął od S. Z. wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,
- w okresie od 9 do 10 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i R. P. doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.373 zł w ten sposób, że przyjął od R. P. wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kartę kredytową o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,
- w dniu 11 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł w ten sposób, że przyjął od E. S. wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko S. K. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 15 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 15.000 zł w ten sposób, że przyjął od E. S. wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko A. D. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 16 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 16.000 zł, w ten sposób, że przyjął od B. B. (2) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził weryfikację zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,
- w dniu 16 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i P. P. doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 11.110,25 zł w ten sposób, że przyjął od P. P. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy kredytowej,
- w dniu 17 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i M. P. doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.618,75 zł w ten sposób, że przyjął od M. P. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy kredytowej,
- w dniu 18 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i G. B. doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.864,50 zł w ten sposób, że przyjął od G. B. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę, a następnie doprowadził do podpisania umowy kredytowej,
- w dniu 19 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i D. K. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.800 zł w ten sposób, że przyjął od D. K. wniosek o

kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę,

- w dniu 23 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 10.700 zł w ten sposób, że przyjął od E. S. wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko Ł. C. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 24 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.000 zł w ten sposób, że przyjął od E. S. wniosek o kredyt o numerze (...) na nazwisko M. K. i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków tej osoby w Firmie Handlowo – Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 296a § 1 i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 296a § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 14 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) zł (**punkt II części rozstrzygającej wyroku**);

I. uznaje oskarżonego **M. S. (1)** za winnego popełnienia czynu polegającego na tym, że w okresie od 8 lutego 2013r. do 1 sierpnia 2013r. we W. oraz w D. działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1), A. H. oraz innymi osobami doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 177.407,50 zł w ten sposób, że przyjął i wprowadził do bankowego systemu komputerowego wnioski kredytowe, wiedząc, że dołączone do nich dokumenty w postaci zaświadczeń oraz oświadczeń o zatrudnieniu poświadczają nieprawdę oraz usiłował w ten sposób doprowadzić wskazany bank do rozporządzenia mieniem nie mniejszej niż 166.300 zł w ten sposób, że:

- w okresie od 8 do 14 lutego 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1) i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 65.000 zł w ten sposób, że przyjął od A. Ł. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) wiedząc, że przedłożone dokumenty w postaci deklaracji podatkowych PIT-36 i PIT/B za rok 2011 i 2012 oraz zaświadczenia ZUS o niezaleganiu w opłacaniu składek ubezpieczenia społecznego i US o niezaleganiu w podatkach, są sfałszowane,
- w dniu 8 lutego 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1) i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.000 zł w ten sposób, że przyjął od J. Ł. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 22 lutego 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1), A. H. i Z. P. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.000 zł w ten sposób, że przyjął od Z. P. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 4 marca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1), A. H. i Z. W. usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 17.000,00 zł, w ten sposób, że przyjął od Z. W. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w okresie od 13 marca do 5 kwietnia 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1), A. H. i M. D. doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 23.712 zł w ten sposób,

że przyjął od M. D. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o limit w rachunku bieżącym o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,

- w dniu 22 marca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z J. A. i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 12.000 zł w ten sposób, że przyjął od J. A. wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany,
- w dniu 28 maja 2013r., działając wspólnie i w porozumieniu z G. H. (1) i inną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 70.000 zł w ten sposób, że przyjął od J. Ł. wniosek o kredyt wiedząc, że przedłożone dokumenty w postaci deklaracji podatkowych PIT-36 i PIT/B za rok 2011 i 2012 oraz zaświadczenia ZUS o niezaleganiu w opłacaniu składek ubezpieczenia społecznego i US o niezaleganiu w podatkach, są sfałszowane,
- w okresie od 5 do 10 czerwca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 14.000 zł oraz doprowadził wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 16.373 zł w ten sposób, że przyjął od B. B. (1) wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,
- w okresie od 2 lipca do 1 sierpnia 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z P. W. i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.500 zł, oraz doprowadził wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 19.881,50 zł w ten sposób, że przyjął od P. W. wniosek o kredyt o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,
- w okresie od 3 do 31 lipca 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 9.800 zł., oraz doprowadził wskazany Bank do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 30.559,50 zł w ten sposób, że przyjął od J. W. wniosek o kredyt o numerze (...), wniosek o kartę kredytową o numerze (...), wniosek o limit w rachunku bieżącym o numerze (...) oraz wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych,
- w okresie do 11 lipca 2013r. we W. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej działając wspólnie i w porozumieniu z M. T., P. W. i innymi osobami, co do których wyłączono materiały do odrębnego postępowania doprowadził Bank (...) SA we W. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 19.881,50 zł w ten sposób, że przyjął od M. T. wniosek o kredyt i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...), wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany, a następnie doprowadził do podpisania umowy kredytowej,

tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to, na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności oraz grzywny

w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 20 (dwudziestu) zł (**punkt III części rozstrzygającej wyroku**);

I. uznał oskarżonego **M. S. (1)** za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie III części wstępnej wyroku, tj. popełnienia przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności (**punkt IV części rozstrzygającej wyroku**);

II. uznał oskarżonego **G. H. (1)** za winnego popełnienia czynów opisanego w punktach: VII – XII części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że czynu opisanego w punkcie IX dopuścił się wspólnie i w porozumieniu z A. H. i K. Z., przy czym każdy z czynów w punktach: VII, VIII, X, XII wypełnił znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a każdy z czynów w punktach: IX, XI wypełnił znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., uznając, że stanowią one ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył mu za tak opisany ciąg przestępstw karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywny w liczbie 300 (trzystu) stawek dziennych, ustalając wymiar jednej stawkiiennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł (**punkt VIII części rozstrzygającej wyroku**);

III. uznał oskarżoną **A. H.** za winną popełnienia czynów opisanych w punktach: XIII – XVI części wstępnej wyroku, z tym ustaleniem, że czynu opisanego w punkcie XIII dopuściła się wspólnie i w porozumieniu z K. Z. i G. H. (1), tj. przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., a każdy z czynów z punktów: XIV i XV wypełnił znamiona przestępstwa z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., czyn z punktu XVI wypełnił znamiona przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., uznając, że stanowią one ciąg przestępstw i za to na podstawie art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. i art. 33 § 2 k.k. wymierzył jej za tak opisany ciąg przestępstw karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 100 (stu) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 10 (dziesięciu) zł (**punkt IX części rozstrzygającej wyroku**);

IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. oraz art. 86 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego **M. S. (1)** w miejsce kar jednostkowych wymierzonych w punktach: I – IV części dyspozytywnej wyroku, karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 300 (trzystu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawkiiennej na kwotę 20 (dwadzieścia) zł (**punkt XIII części rozstrzygającej wyroku**);

V. na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. (w brzmieniu przed 1 lipca 2015r.), przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., warunkowo zawiesił wykonanie wymierzonych kar pozbawienia wolności m.in. wobec oskarżonej **A. H.** na okres próby lat 3 (trzech);

VI. na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonym na poczet wymierzonych kar, okresy ich pozbawienia wolności w sprawie m.in.:

- **M. S. (1)** na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności, okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 5 marca 2014r.,
- **G. H. (1)** na poczet wymierzonej kary pozbawienia wolności, okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od dnia 5 marca 2014r. godz. 8:50 do 25 lipca 2014r.,
- **A. H.** na poczet wymierzonej kary grzywny, okres zatrzymania od 5 marca 2014r. godz. 8:55 do 6 marca 2014r. godz. 12:30, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności odpowiada dwóm dziennym stawkom grzywny (**punkt XVII części rozstrzygającej wyroku**);

I. na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.), przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., orzekł od oskarżonego **M. S. (1)** obowiązek naprawienia szkody w części:

- w kwocie 3.361,29 złotych na rzecz (...) S.A. co do czynu opisanego w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku, solidarnie z A. S. (2);
- w kwocie 8.544,56 złotych na rzecz (...) S.A. co do czynu opisanego w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku, solidarnie z P. P., wobec którego orzeczono obowiązek bieżącego spłacania rat zaciągniętego kredytu wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 14 stycznia 2015r., sygn. akt III K – 355/14;
- w kwocie 14.215,20 złotych na rzecz (...) S.A. co do czynu opisanego w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku, solidarnie z S. Z., wobec której orzeczono obowiązek naprawienia szkody wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2015r., sygn. akt III K – 64/15;
- w kwocie 18.868,32 złotych na rzecz (...) S.A. co do czynu opisanego w punkcie trzecim części dyspozytywnej wyroku, solidarnie z P. W. oraz M. T., wobec którego orzeczono obowiązek naprawienia szkody wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2015r., sygn. akt III K – 64/15;
- w kwocie 26.532,63 złotych na rzecz (...) S.A. co do czynu opisanego w punkcie drugim części dyspozytywnej wyroku, solidarnie z M. N., wobec której orzeczono obowiązek naprawienia szkody wyrokiem Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 12 stycznia 2016r., sygn. akt V K – 887/15 (**punkt XVIII części rozstrzygającej wyroku**);

I. na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.) przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., orzekł od oskarżonego **A. S. (2)** obowiązek naprawienia szkody w części w kwocie 3.361,29 złotych na rzecz (...) S.A. co do czynu opisanego w punkcie jedenastym części dyspozytywnej wyroku, solidarnie z **M. S. (1)** (**punkt XIX części rozstrzygającej wyroku**);

II. na podstawie art. 46 § 1 k.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r.), przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., orzekł od oskarżonego **P. W.** obowiązek naprawienia szkody w części w kwocie 18.868,32 złotych na rzecz (...) S.A. co do czynu opisanego w punkcie dwunastym części dyspozytywnej wyroku, solidarnie z M. S. (1) oraz M. T., wobec którego orzeczono obowiązek naprawienia szkody wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 29 maja 2015r., sygn. akt III K – 64/15 (**punkt XX części rozstrzygającej wyroku**);

III. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 633 k.p.k. zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe na nich przypadające, w tym wymierza im opłaty m.in.:

- M. S. (1) w kwocie 1.600 zł,
- G. H. (1) w kwocie 900 zł,
- A. H. w kwocie 500 zł (**punkt XXII części rozstrzygającej wyroku**).

Powyższy wyrok zaskarżyli obrońcy oskarżonych: M. S. (1), K. Z., G. H. (1), A. H. – w całości w odniesieniu do swoich mandantów i obrońca oskarżonego P. W. – części dotyczącej orzeczenia o środku kompensacyjnym z art. 46 § 21 k.k.

Obrońca z wyboru oskarżonego M. S. (1), adw. J. Z., powołując się przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony M. S. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach: I, II i III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz czynu opisanego w punkcie III części wstępnej zaskarżonego wyroku (przypisanego w punkcie IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku), mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z zebranego w sprawie materiału;

2) obrazę przepisów postępowania, mianowicie:

a) art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 1 i § 2 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a wynikającą: z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego tylko na dowodach obciążających i pominięcia dowodów korzystnych dla niego oraz przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, a także ze sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem;

b) art. 7 k.p.k. na skutek przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, wynikającą z uznania za w pełni wiarygodne zeznań E. S. i Ł. K., złożonych w toku postępowania karnego, mimo istotnych sprzeczności pojawiających się w zeznaniach tych świadków, w sytuacji, gdy wnikliwa analiza zeznań każdego z tych świadków przy uwzględnieniu zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego nie pozwala na uznanie tych zeznań za wiarygodne w stosunku do M. S. (1) i mogące stanowić podstawę istotnych ustaleń niekorzystnych dla oskarżonego – co miało istotny wpływ na treść wyroku;

c) art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego na mocy art. 46 § 1 kk obowiązku naprawienia szkody w części w kwotach wskazanych w punkcie XVIII części dyspozytywnej wyroku, pomimo, że o roszczeniach tych prawomocnie już orzeczono, co wynika wprost z powołanego punktu XVIII wyroku;

d) rażącą niewspółmierność (surowość) kary polegającą na wymierzeniu oskarżonemu M. S. (1) jednostkowych kar pozbawienia wolności w punktach: I, II i III części dyspozytywnej wyroku znacznie powyżej dolnego progu zagrożenia karami za przypisane mu przestępstwa, przy czym oskarżony posiada status osoby niekaranej.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego M. S. (1) wniósł o:

1) uniewinnienie oskarżonego M. S. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów, opisanych w punktach: I, II i III części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku oraz czynu opisanego w punkcie III części wstępnej zaskarżonego wyroku (zarzucanego w punkcie IV części dyspozytywnej zaskarżonego wyroku);

2) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pierwszy z obrońców z wyboru oskarżonego G. H. (1), adw. J. Z., powołując się przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżony G. H. (1) dopuścił się zarzucanych mu czynów opisanych w punktach: VII – XII części wstępnej wyroku z ustaleniem wynikającym z punktu VIII części dyspozytywnej tego wyroku, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z zebranego w sprawie materiału;

2) obrazę przepisów postępowania, mianowicie: art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 i § 2 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a wynikającą z oparcia orzeczenia o winie oskarżonego G. H. (1) tylko na dowodach obciążających i pominięcia dowodów korzystnych dla niego oraz przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów;

3) rażącą niewspółmierność (surowość) kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności (punkt VIII zaskarżonego wyroku) znacznie powyżej dolnego progu zagrożenia karą za przypisane mu przestępstwo, przy czym oskarżony posiada status osoby niekaranej.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego G. H. (1), adw. J. Z. wniósł o:

1) uniewinnienie oskarżonego G. H. (1) od popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w punktach: VII – XII części wstępnej wyroku z ustaleniem wynikającym z punktu VIII części dyspozytywnej tego wyroku;

2) ewentualnie – uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Drugi z obrońców z wyboru oskarżonego G. H. (1), adw. W. K., powołując się przepisy art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 § 1 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów postępowania w stopniu mającym wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

- art. 4 k.p.k. – zasady obiektywizmu, wedle której Sąd obowiązany jest badać oraz uwzględniać okoliczności przemawiające zarówno na korzyść jak i na niekorzyść oskarżonego,
- art. 5 § 2 k.p.k. – zasady domniemania niewinności, wedle której niedających się usunąć wątpliwości rozstrzygać należy na korzyść oskarżonego,
- art. 7 k.p.k. – zasady swobodnej oceny dowodów nakazująca sądowi kształtowane swoich przekonań na podstawie zasady prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego,
- art. 424 § 1 ust. 1 k.p.k., wedle którego Sąd obowiązany jest wskazać jakie fakty uznaje za udowodnione lub nieudowodnione, na jakich się opierał dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, których to rozważań nie sposób doszukać się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku;

które to uchybienia i rażące naruszenie procedury doprowadziły do uznania winy i sprawstwa G. H. (1), mimo braku jakichkolwiek ku temu dowodów, gdyż nawet zeznania świadków, na które Sąd się powołuje, nie mogą być uznane za dowody, a jedynie za przypuszczenia i pogłoski nie mogące mieć waloru procesowego;

1) rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonemu kary pozbawienia wolności w rozmiarze 2 lat z równoznacznym brakiem zawieszenia wykonania tej kary, mimo istnienia przesłanek do jej zawieszenia określonych w pkt. 69 § 1 i 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym przed dniem 15 lipca 2015r.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego G. H. (1), adw. W. K. wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od przypisanych mu czynów;
- 2) w przypadku braku podzielenia przez Sąd Apelacyjny poglądu obrony co do niewinności oskarżonego – wymierzenie mu znacznie łagodniejszej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Pierwszy z obrońców z wyboru (...) H., adw. J. Z., powołując się przepisy art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że oskarżona A. H. dopuściła się zarzucanych jej czynów opisanych w punktach: XIII – XVI części wstępnej wyroku z ustaleniem wynikającym z punktu IX części dyspozytywnej tego wyroku, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie wynikających z zebranego w sprawie materiału;

2) obrazę przepisów postępowania, mianowicie: art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt. 1 i § 2 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, a wynikającą z oparcia orzeczenia o winie oskarżonej A. H. tylko na dowodach obciążających i pominięcia dowodów korzystnych dla niej oraz przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów.

1) rażącą niewspółmierność (surowość) kary, polegającą na wymierzeniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności (punkt VIII zaskarżonego wyroku) znacznie powyżej dolnego progu zagrożenia karą za przypisane mu przestępstwo, przy czym oskarżony posiada status osoby niekaranej.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonego G. H. (1), adw. J. Z. wniósł o:

1) uniewinnienie oskarżonej A. H. od popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w punktach: XIII – XVI części wstępnej wyroku z ustaleniem wynikającym z punktu IX części dyspozytywnej tego wyroku;

2) ewentualnie – uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie w tym zakresie sprawy Sądowi I Instancji do ponownego rozpoznania.

Drugi z obrońców z wyboru oskarżonej A. H., adw. W. K., powołując się przepisy art. 425 § 1 i 2 k.p.k. i art. 444 § 1 k.p.k. oraz art. 438 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego, a to art. 270 § 1 k.k. polegającą na uznaniu, że czynność sprawczą polegającą na wypełnieniu dokumentu zgodnie z wolą i informacjami uzyskanymi przez osobę dokument ten podpisującą, uznane być może za „fałsz materialny”, o którym mowa w tym przepisie;

2) rażącą niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności bez uwzględnienia okoliczności odnoszących się do osoby oskarżonej, które nakazywały wymierzenie kary w znacznie łagodniejszym rozmiarze.

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca oskarżonej A. H., adw. W. K. wniósł o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od przypisanych jej czynów;

2) w przypadku braku podzielenia przez Sąd Apelacyjny poglądu obrony co do niewinności oskarżonego – wymierzenie jej znacznie łagodniejszej kary pozbawienia wolności.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H., adwokatów: J. Z. i W. K. nie zasługiwały na uwzględnienie w zakresie zarzutów odnoszących się do obrazu przepisów prawa materialnego, obrazu prawa procesowego i rażącej niewspółmierności (zbytnej surowości) orzeczonych wobec tych oskarżonych kar jednostkowych i kar łącznych. Zaskarżony wyrok nie był bowiem dotknięty takimi uchybieniami, które dyskwalifikowałyby w całości zaskarżone orzeczenie, choć trzeba przyznać, że wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu zawierał pewne niedoskonałości, które mogły być wyeliminowane w instancji odwoławczej przez wydanie orzeczenia reformatoryjnego.

Po pierwsze, w odniesieniu do przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. S. (1) w punkcie II części rozstrzygającej, zachodziła rozbieżność części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz uzasadnienia Sądu I instancji, dotycząca przypisania oskarżonemu M. S. (1) tego, że w dniu 10 maja 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i M. R. (1) usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.514,10 zł, w ten sposób, że przyjął od M. R. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo–Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę.

Mimo przyjęcia odpowiedzialności karnej za to zachowanie w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku wprost dał wyraz temu, że podczas tej transakcji oskarżony M. S. (1) nie wiedział, że przedłożone zaświadczenie jest sfałszowane, a z uwagi na zaległość na rachunku bankowym M. R. (1) nie otrzymał kredytu. Konsekwencją uznania za wiarygodne w tym zakresie zeznań świadka E. S., która w sposób logiczny oraz korespondujący z całością materiału dowodowego podawała, że przyprowadzała do M. S. (1) kredytobiorców, którzy nie mieli zdolności kredytowej, w celu wyłudzenia kredytu wystawiała fałszywe zaświadczenia o zatrudnieniu dla tych osób, zaś oskarżony M. S. (1) przyjmował te dokumenty i działał w taki sposób, aby wspólnie wyłudzić kredyty bankowe, po czym otrzymywał po 2.000 zł za każdy udzielony kredyt bez względu na jego wartość, było także uznanie za wiarygodne dalszych jej zeznań co do kredytu na rzecz M. R. (1). Świadek E. S. zeznała w tym zakresie, iż w trakcie procedury weryfikacji zatrudnienia M. R. (1) oskarżony M. S. (1) nie wiedział, że klient ten posłużył się sfałszowanym zaświadczeniem, a porozumienie w zakresie współpracy E. S. z M. S. (1) przy wyłudzaniu kredytów nastąpiło dopiero po tym zdarzeniu.

Co więcej, Sąd Okręgowy we Wrocławiu przyznał, że mimo tak dokonanej oceny, nieprawidłowo przypisał oskarżonemu M. S. (1) popełnienie przestępstwa wspólnie z E. S. i M. R. (1) w dniu 10 maja 2013r., zaś czyn

ten, wchodzący w skład przestępstwa ciągłego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku, winien być z niego wyeliminowany. Jak stwierdził Sąd I instancji, ta pomyłka wynikała z przeoczenia, wobec wielości zarzutów i ich wzajemnego powiązania między oskarżonymi oraz nie wpływała na kwalifikację prawną czynu, natomiast nakazywała ustalić inną wartość usiłowania wyłudzenia mienia w punkcie II części dyspozytywnej wyroku na kwotę nie mniejszą niż 439.626,65 zł.

Powyższe uwagi podzielił Sąd Apelacyjny i zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. S. (1) w ten sposób, że z opisu przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. S. (1) w punkcie II części rozstrzygającej wyeliminowano opis działania ujęty w tiret 8 o treści: „w dniu 10 maja 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i M. R. (1) usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.514,10 zł, w ten sposób, że przyjął od M. R. (1) wnioski o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo–Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę” i w konsekwencji w odniesieniu do tego przestępstwa przyjęto, że oskarżony M. S. (1) doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 155.339,23 zł oraz usiłował doprowadzić wskazany bank do rozporządzenia mieniem znacznej wartości nie mniejszej niż 439.626,65 zł.

Po wtóre, przypisując oskarżonemu M. S. (1) w punktach I i II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 296a § 1 i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegające na wyłudzeniu kredytów bankowych wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w miejsce zarzuczonego przez prokuratora działania tego oskarżonego wyłącznie jako pomocnika w wyłudzeniu tych kredytów, Sąd Okręgowy we Wrocławiu uznał, że oskarżony M. S. (1) swoim zachowaniem wyczerpał także ustawowe znamiona przestępstwa łapownictwa w obrocie gospodarczym z art. 296a § 1 k.k.

Jest dość oczywiste to, że orzeczenie Sąd I instancji w tym zakresie było dotknięte wewnętrzną sprzecznością. Jeżeli bowiem sprawca łapownictwa przyjmuje korzyść majątkową za zachowanie polegające na niedopełnieniu ciężących na nim obowiązków przyjmując i wprowadzając bankowego systemu wnioski kredytowe, z wiedzą, że dołączone do nich dokumenty w postaci zaświadczeń oraz oświadczeń o zatrudnieniu poświadczają nieprawdę, to nie traktuje takiego wyłudzenia kredytu jako działanie własne, lecz jako działanie innych sprawców, na których przestępcze czynności „przyjmyka oko” dla łapówki. Tymczasem Sąd Okręgowy przyjął, zresztą słusznie, że oskarżony M. S. (1) działał w wyłudzeniu kredytów bankowych jako współsprawca, a jego zachowanie było na tyle doniosłe dla osiągnięcia przestępczego skutku, że wyczerpywało znamiona „współsprawstwa”, a nie „pomocnictwa”. W tym kontekście, korzyść wyjątkowa uzyskana przez oskarżonego M. S. (1) nie miała charakteru łapówki, lecz stanowiła część przypadającego na niego wyłudzonego kredytu, zgodnie z uzgodnionym podziałem ról i zysków z przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze, nie było prawidłowe przypisanie oskarżonemu M. S. (1) przestępstwa z art. 296a § 1 k.k., co prowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do niego poprzez wyeliminowanie kwalifikacji prawnej z art. 296a § 1 k.k. z podstawy skazania za przestępstwa przypisane w mu w punktach: I i II części rozstrzygającej.

Po trzecie, częściowo zasadny był zarzut obrońcy oskarżonego M. S. (1) o tym, że zaskarżony wyrok został wydany z obrazą art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego na mocy art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w części w kwotach wskazanych w punkcie XVIII części dyspozytywnej wyroku, pomimo, że o roszczeniach tych prawomocnie już orzeczono.

Nie było bowiem prawidłowe nałożenie na oskarżonego M. S. (1) obowiązku naprawienia szkody w stosunku do tych roszczeń, o których prawomocnie orzeczono w postępowaniu cywilnym albo w odniesieniu do których wniesiono pozwy o wydanie nakazów zapłaty. Z informacji przedstawionej przez instytucję pokrzywdzoną (...) S.A. (k. 6468-6470) wynikało bowiem jednoznacznie, że w stosunku do niektórych obowiązków nałożonych zaskarżonym wyrokiem zostały wytoczone powództwa oraz zostały wydane nakazy zapłaty, obecnie egzekwowane.

Mając powyższe na uwadze zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. S. (1) (a także oskarżonego P. W.) w ten sposób, że uchylono orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego M. S. (1) na rzecz (...) S.A. zawarte w punkcie XVIII tiret 3 i 4 części rozstrzygającej dotyczące:

- 1) obowiązku naprawienia szkody w wysokości 14.215,20 złotych solidarnie z S. Z.;
- 2) obowiązku naprawienia szkody w wysokości 18.868,32 złotych solidarnie z P. W. i M. T..

Nie było natomiast podstaw prawnych do uwzględnienia pozostałych zarzutów obrońcy oskarżonego M. S. (1) co do rozstrzygnięć o nałożeniu obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k., gdyż zgodnie z klauzulą antykumulacyjną z art. 415 § 1 k.p.k. nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono.

Orzeczenie w tym samym lub innym postępowaniu karnym, na podstawie art. 46 § 1 k.k. lub art. 72 § 2 k.k., wobec kilku sprawców o obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynieniu krzywdy, stanowi bowiem realizację dyrektywy z art. 441 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna.

Złożenie wniosku o naprawienie szkody w trybie art. 49a k.p.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. lub w trybie art. 72 § 2 k.k. nie oznacza bowiem, że roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa stało się przedmiotem innego postępowania, a w wypadku uwzględnienia takiego wniosku, by o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Oznacza tylko i wyłącznie to, że zapadło orzeczenie w stosunku do jednego z dłużników solidarnych, co nie wyklucza dochodzenia roszczeń od innych dłużników solidarnych (art. 366 k.p.c.).

W pozostałym zakresie wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu był w pełni prawidłowy, a zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H., adwokatów: J. Z. i W. K. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zarzuty obrazy przepisów procesowych i błędów w ustaleniach faktycznych

I. Orzekając w niniejszej sprawie Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i wnikliwy, wykonując czynności dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonym zarzuconych im przestępstw. Wbrew zarzutom obu apelacji, przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy Sąd Okręgowy we Wrocławiu respektował zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne, poza wskazanymi wyżej niedoskonałościami, wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd I instancji przeprowadził wnikliwą rekonstrukcję stanu faktycznego, ustalając sposób działania oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H. polegający na wyłudzeniu kredytów bankowych przy użyciu sfalszowanych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach.

Podstawę do takich ustaleń faktycznych dawał Sądowi Okręgowemu we Wrocławiu zebrany materiał dowodowy, w ramach którego na pierwszy plan wysuwały się ustalenia wynikające z wyjaśnień podejrzanych i zeznań świadków, którzy przy pomocy sfalszowanych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach wyłudzali lub usiłowali wyłudzić kredyty bankowe w (...) S.A. Mowa o wyjaśnieniach oskarżonych i zeznaniach świadków: K. H. (1) (k. 4919-4921, 6275-6276), K. G. (2) (k. 5378-5380), P. R. (k. 4883-4885), P. G. (k. 4747-4749, 6273-6274), K. W. (k. 4855-4857, 6391-6392), K. H. (2) (k. 4945-4947, 6318-6319), K. K. (k. 4709-4711), G. S. (1) (k. 4772-4773, 6390-6391), M. B. (1) (k. 4646-4647, 4653-4656), M. B. (2) (k. 6588-6589), M. R. (2) (k. 2405-2409, 2410-2411a, (...) - (...), (...) - (...), (...) - (...)), M. N. (k. 6554-6555), R. T. (k. 6588-6589), S. W. (k. 6588-6589), A. S. (1) (k. 2360-2363, 6490-6491), A. O. (k. 2366-2372, 2777-2780, 6393-6394), M. M. (k. 2864-2866), J. Ł. (k. 86-90, 100-103, 192-193, 6358-6359), Z. P. (k. 1409-1411),

Z. W. (k. 1393-1395), M. D. (k. 698-701), J. A. (k. 714-717, 725-728, 6270-6272), P. W. (k. 231-233, 237-238), M. T. (k. 198-201, 203-205, 6316-6318), K. Z. (k. 747-748, 6241-6243), M. R. (1) (k. 5261-5263), S. Z. (k. 5207-5210), A. S. (2) (k. 5404-5408), R. P. (k. 5125-5127, 6392-6393), P. P. (k. 5096-5068, 6315-6316), M. P. (k. 4603-4605), G. B. (k. 5230-5232, 6313-6314), D. K. (k. 5112-5114, 6424-6425), M. K. (k. 5425-5427), S. K. (k. 5066-5067), Ł. C. (k. 5236-5237) i Ł. W. (k. 5435-5436).

Drugą grupę dowodów przekonujących o popełnieniu przypisanych przestępstw przez oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H. stanowiły wyjaśnienia i zeznania świadków, którzy – jako rzekomi pracodawcy – wystawiali zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach, które następnie były przedstawiane w banku, aby uzyskać na ich podstawie kredyty bankowe. Mowa o oskarżonych i świadkach: R. J. (k. 3725-3727, 6395-6397), E. S. (k. 4985-4992, 5035-5041, 6555-6557) i Ł. K. (k. 2648-2652, 2769-2770, 6356-6357). W tej grupie należy dostrzec także wyjaśnienia i zeznania:

1) J. Ł. (k. 86-90, 100-103, 192-193, 6358-6359), w imieniu którego zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach na nazwisko M. T. wypełnił oskarżony P. W., zaś inne nieustalone osoby wypełniły zaświadczenia firmy (...) na nazwiska: P. W., J. W., J. A., B. B. (1), J. Ł. oraz K. Z. (por. k. 1151-1174);

2) A. Ł. (1) (k. 503-506, 699-700, 6359-6360), w imieniu którego były wystawiane zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) na nazwiska: Z. P., Z. W. oraz M. D. przez oskarżoną A. H. (k. 5466-5480).

W oparciu o opinie biegłego z zakresu pisma ręcznego (k. 1151-1174, 2871-2884, 5316-5328, 5438-5480, 6625-6639) ustalono właśnie, kto i w jakim zakresie wypełniał sfalszowane zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach przedstawione przez osoby ubiegające się o kredyty bankowe.

Relacje wymienionych wyżej oskarżonych i świadków zostały uzupełnione o dane zebrane na podstawie dokumentacji bankowej (...) S.A., związanej z udzielonymi kredytami, w tym sfalszowanych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach (k. 30, 71-78, 162-165, 310-347, 352, 354-359, 361-367, 370, 374-379, 396-399, 499, 745a, 2341, 2343, 2345-2347, 2350-2351, 2353-2358, 2782a-k, 2873, 3521-3546, 3549-3598, 3615-3619, 3694-3647, 4387-4388, 4391-4412, 4417-4454, 4622-4638, 4876-4879, 4899-4915, 5373-5374, 5083-5093, (...) -5480, 6016-6029, 6245-6250), a także kserokopii dowodu T. P. (k. 2806), jak również o zeznania świadków – pracowników banku (...) S.A.: B. G. (k. 1861-1864, 6425-6427), O. P. (k. 1865-1867, 6428-6429), R. M. (k. 820-822, 6422-6424) i A. B. (k. 81-82, 6357-6358v).

Kolejną grupę dowodów stanowiły: dokumentacja skarbowa firm (...) oraz P. A. Ł. (k. 405-472, 5516-5527, 5552), dokumentacja księgowa prowadzona przez Biuro (...) (k. 1449-1684), a także informacje Urzędu Skarbowego w O., ZUS w O., (...) Oddziału Wojewódzkiego (...) we W. i ustalenia organów procesowych (k. 478-482, 1853, 2603-2607, 3509, 4381, 6034, 6113, 6115-6116), wskazujące, że żadna z osób, co do których wystawiono zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach faktycznie nigdy nie pracowała w firmach: R. J., E. S., Ł. K. oraz J. i A. Ł. (1).

Istotnymi dowodami była także dokumentacja firmy (...), która zamontowała Internet numeru telefonu firmy (...). Wskazane w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych adres korespondencyjny oraz dane do kontaktu należały nie do A. Ł. (1), lecz do oskarżonego G. H. (1) (k. 119-139), a podczas przeszukania w mieszkaniu oskarżonych G. i A. H. policjanci zabezpieczyli faktury wystawione na G. H. (1) przez firmę (...) za dostawy Internetu i zapłacone przelewem właśnie przez oskarżonego G. H. (1) (k. 1015-1016).

Na podstawie wskazanych wyżej wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, jednoznacznie wykazano, że oskarżony M. S. (1) w celu pozyskania jak największej liczby klientów, co podnosiło jego wartość jako sprawnego pracownika banku, a także gwarantowało mu premie ze strony banku, postanowił wejść w układ z innymi osobami, zapewniającymi poświadczenie nieprawdy co do zatrudnienia i zarobkach w swoich firmach, a w konsekwencji doprowadzenie (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez wyłudzenie lub usiłowanie wyłudzenia kredytów bankowych mimo tego, że kredytobiorcy nie spełniali kryteriów przyznania im kredytu. Mówiąc wprost, zasadniczym kryterium przy udzieleniu przez bank kredytu, była tzw. zdolność kredytowa, która zapewniała spłatę zobowiązań przez kredytobiorców. Jeżeli kredytobiorcy w ogóle nie pracowali albo osiągalni niskie dochody, niegwarantujące spłaty

kredytów, to było oczywiste, że bank nie udzieliłby im kredytów. Wiedzieli o tym zarówno kredytobiorcy (godząc się na udział w przestępczym procederze, z wykorzystaniem sfalszowanych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach), jak i osoby, które kierowały je go oskarżonego M. S. (1) (R. J., E. S., Ł. K., G. H. (1)) i wreszcie oskarżony M. S. (1) jako długoletni i doświadczony pracownik banku.

Na stronach 1-38 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 6755-6773v) Sąd Okręgowy we Wrocławiu dokonał trafnie rekonstrukcji stanu faktycznego i przebiegu przestępstw popełnionych przez oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H., podając na jakich oparł się dowodach, zaś na stronach 44-52 tegoż uzasadnienia wyroku (k. 6777-6780v) przedstawił wiernie treść wyjaśnień oskarżonych, w tym oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H. na poszczególnych etapach postępowania karnego. Następnie, w dalszej części uzasadnienia, na stronach 52-74 (k. 6781-6791v), Sąd I instancji przeprowadził drobiazgową, wręcz analityczną, ocenę wiarygodności wyjaśnień wymienionych wyżej oskarżonych na tle pozostałych dowodów, w tym wyjaśnień współoskarżonych, zeznań świadków, wyników przeszukań, a przede wszystkim analizy dokumentacji bankowej, w tym treści zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach osób ubiegających się o kredyty bankowe, opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego i dokumentacji skarbowej firm (...) oraz P. A. Ł. (k. 405-472, 5516-5527, 5552), dokumentacji księgowej prowadzona przez Biuro (...) (k. 1449-1684), a także informacji ZUS i ustaleń organów procesowych, że żadna z osób, co do których wystawiono zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach faktycznie nigdy nie pracowała w firmach: R. J., E. S., Ł. K. oraz J. i A. Ł. (1), jak również dokumentacji firmy (...) (k. 119-139) i faktur wystawione przez firmę (...) za dostawy Internetu i zapłaconych przelewem przez oskarżonego G. H. (1) (k. 1015-1016). Wspomniana analiza materiału dowodowego jest na tyle jasna, przekonująca i komplementarna, że nie ma potrzeby ponownie jej przytaczać i zasługuje w całości na akceptację.

Jednocześnie Sąd I instancji odnosił się krytycznie do przedstawionego przez oskarżyciela publicznego materiału dowodowego, nie znajdując podstaw do przypisania oskarżonemu M. S. (1) działania w warunkach pomocnictwa w wyłudzeniu kredytów i słusznie przyjmując, że działał w wyłudzeniach kredytów bankowych jako współsprawca.

II. Oceniając zakres ujawnionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego, a także wnikliwy sposób weryfikacji jego wiarygodności, trzeba zdecydowanie odrzucić zarzuty obrońców oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H. o rzekomej obrazie przez Sąd Okręgowy przepisów procesowych i błędach w ustaleniach faktycznych.

Mimo swoistej i pozornej szczegółowości, zarzuty formułowane przez obrońców oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H. były w istocie jednostronne i oparte wyłącznie na wyjaśnieniach samych oskarżonych na poszczególnych etapach postępowania karnego, z całkowitym ignorowaniem pozostałego materiału dowodowego, istotnie ich obciążającego. Takie oceny obrońców, zakładające wiarygodność wyjaśnień oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H., były życzeniowe i bezkrytyczne, a zatem dowolne i sprzeczne z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 7 k.p.k..

Jak podkreślano w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznamości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędu w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie

uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońca oskarżonego nie postawił zaskarżonemu wyrokowi rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów, błędów logicznego rozumowania i wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniem wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego.

Nie można w żadnym wypadku doszukiwać się także naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w tym, że Sąd I instancji uznał za wiarygodne wyjaśnień oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H. jedynie częściowo, w zakresie potwierdzającym ich świadomy udział w przestępstwach, odrzucając szereg podanych przez niego faktów jako niewiarygodne. Właśnie konsekwencją obowiązywania zasady swobodnej oceny dowodów jest to, że nie ma reguły nakazującej całkowite uznanie wiarygodności lub jej braku określonego środka dowodowego. Jak słusznie stwierdził Sąd Najwyższy w zachowującym pełną aktualność wyroku z dnia 28 marca 1974r. sygn. Rw 152/74: „Kierując się przepisem art. 4 § 1 [obecnie art. 7] k.p.k., sąd może określonym zeznaniom świadka lub wyjaśnieniom oskarżonego częściowo dać lub nie dać wiary, pod tym jednak warunkiem, że stanowisko swoje w sposób przekonujący uzasadni w konfrontacji z całokształtem zebranego materiału dowodowego. Sama zaś okoliczność, że świadek lub oskarżony dotychczas nienagannie się zachowywali albo przeciwnie - że dotychczasowy ich tryb życia był naganny, bez ustalenia innych okoliczności nie może stanowić o tym, że dane zeznanie lub wyjaśnienie jest albo nie jest wiarygodne” (OSNKW 1974, z. 7-8, poz. 154). W kolejnym wyroku z dnia 14 lipca 1975r., sygn. Rw 323/75 Sąd Najwyższy odniósł się także do możliwości uznania za wiarygodne nawet pewnych fragmentów relacji świadka. Stwierdził, że „z istoty (...) zasady swobodnej oceny dowodów wynika, że sąd realizując ustawowy postulat poczynienia ustaleń faktycznych odpowiadających prawdzie (art. 2 § 1 pkt 2 [ob. 2 § 2] k.p.k.) ma prawo uznać za wiarygodne zeznania świadka co do niektórych przedstawionych przezeń okoliczności i nie dać wiary zeznaniom tego samego świadka co do innych okoliczności - pod warunkiem że stanowisko sądu w kwestii oceny zeznań świadka zostanie należycie uzasadnione” (OSNKW 1975, z. 9, poz. 133). Mając powyższe na uwadze, stanowisko Sądu Okręgowego we Wrocławiu w zakresie wiarygodności wyjaśnień oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H. bezsprzecznie pozostawało pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k.

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Okręgowy we Wrocławiu sprostał, nie

naruszając także przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia nie dających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Słusznie zatem Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżeni: M. S. (1), G. H. (1) i A. H. dopuścili się przypisanych w części rozstrzygającej przestępstw i swoje stanowisko uzasadnił wyczerpująco i przekonująco, wypełniając wymogi określone w przepisie art. 424 k.p.k., uwzględniając przy tym okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.). Uzasadnienie to pozwalało także na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

III. Nie były uzasadnione zarzuty obrazy przez Sąd Okręgowy przepisu art. 424 § 1 i 2 k.p.k., mającej wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia, przez oparcie orzeczenia o winie oskarżonych tylko na dowodach obciążających i pominięcia dowodów korzystnych dla niego oraz przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów, w sytuacji gdy Sąd I instancji zdecydowanie dostrzegł dowody korzystne dla oskarżonych, jednak ostatecznie odrzucił je jako niewiarygodne.

Rola uzasadnienia wyroku jest doniosła, gdyż jest ono podstawowym środkiem kontroli prawidłowości orzeczenia, pozwalającym instancji odwoławczej na sprawdzenie czy sąd i instancji oparł ustalenia faktyczne na analizie całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie głównej. Zgadzać się zatem z powszechnym i właściwie niekwestionowanym poglądem, że uzasadnienie jest swego rodzaju sprawozdaniem, nawiązującym do przebiegu rozprawy i narady nad wyrokiem, jednak powstającym już po jego ogłoszeniu, to trudno przyjąć, że uzasadnienie może mieć wpływ na treść rozstrzygnięcia, a nie odwrotnie, że treść rozstrzygnięcia winna kształtować treść uzasadnienia.

W doktrynie i orzecznictwie zwracano jednak uwagę na to, że niespełnienie wymagań ustawowych w zakresie uzasadnienia nie może być utożsamiane z wadliwością samego rozstrzygnięcia, gdyż naruszenie przepisu art. 424 k.p.k. nie ma wpływu na treść wyroku, gdyż dochodzi do niego już po jego wydaniu (R.A. Stefański [w:] J. Bratoszewski, L. Gadrocki, Z. Gostyński, S.M. Przyjemski, R.A. Stefański, S. Zabłocki – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, tom II, Dom Wydawniczy ABC 1998r., s. 390 oraz P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Tom II, Komentarz do art. 297-467, wyd. 3, Warszawa 2007, s. 582; a także wyrok SN z dnia 10 lutego 1984r. sygn IV KR –261/83 – OSNPG 1984, nr 7-8, poz. 85). A zatem, nie każde wadliwe uzasadnienie wyroku uniemożliwia przeprowadzenie kontroli instancyjnej, a w konsekwencji stanowi dostateczną przyczynę uchylenia wyroku oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Do uchylenia wyroku może prowadzić tylko i wyłącznie taka wadliwość uzasadnienia, za względu na którą sąd odwoławczy nie może w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów i wniosków środka odwoławczego (por. wyrok SN z dnia 7 października 1983r. sygn. Rw – 7976/83 – OSNKW 1984, z. 5-6, poz. 58).

Właśnie taki stosunek do wadliwości uzasadnienia wyroku jest dostrzegany także w orzecznictwie sądów apelacyjnych. Jako przykład nich posłuży wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 26 lutego 2004r., sygn. II AKa – 413/03: „Znaczenie uzasadnienia wyroku, które stanowi całość z dyspozytywną częścią orzeczenia, nie może poddawać w wątpliwość tezy, iż o trafności rozstrzygnięcia nie decyduje uzasadnienie, lecz materiał dowodowy stanowiący jego podstawę. Uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia i jest oczywiste, że tak jak będąc formalnie nienaganne, nie może przesłaniać wad wyroku nie znajdującego podstaw w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia. Nawet w razie występowania sprzeczności między wyrokiem a jego uzasadnieniem decydujące znaczenie ma stanowisko sądu wyrażone w wyroku” (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2005, z. 1, poz. 37).

Podobnie wypowiadał się Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z dnia 23 listopada 2004r., II AKa – 235/04, stwierdzając jeszcze bardziej stanowczo: „Gdy uzasadnienie wyroku nie odpowiada wymaganiom ustawy, ale sąd drugiej instancji może ocenić zarzuty sformułowane w apelacji w oparciu o materiał dowodowy, jaki został zebrany, to brak jest podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i do przekazania sprawy do ponownego rozpoznania w I instancji. Jeżeli jednak w wyroku nie zawarto żadnych ustaleń faktycznych, to ponowne rozpoznanie sprawy

w I instancji jest konieczne. Inaczej czyniąc, sąd apelacyjny byłby jedynym sądem, który dokonywałby ustaleń faktycznych, zatem dwuinstancyjność postępowania byłaby fikcją” (Krakowskie Zeszyty Sądowe 2004, z. 12, poz. 38).

Podzielając zasadniczo stanowiska zawarte we wskazanych wyżej judykatach należy stwierdzić, że niewłaściwie sporządzone uzasadnienie, choć niewątpliwie stanowi obrazę przepisu postępowania (art. 424 k.p.k.), jednak nie musi prowadzić zawsze do dyskwalifikacji zaskarżonego orzeczenia, gdyż następuje po wydaniu wyroku. Oznacza to, że nie zawsze konsekwencją obrazę przepisu art. 424 k.p.k. będzie możliwość uznania jej względną przyczynę odwoławczą z art. 438 pkt 2 k.p.k., gdyż brakuje niezbędnego elementu w postaci możliwości wywarcia przez wskazaną obrazę prawa wpływu na treść orzeczenia (por. A. Zachuta – Wadliwość uzasadnienia wyroku jako samodzielna przyczyna jego uchylecia, Prokuratura i Prawo 2006, nr 12, s. 157). W zaskarżonym wyroku, Sąd Okręgowy we Wrocławiu nie dopuścił się jakichkolwiek uchybień przepisowi art. 424 § 1 i 2 k.p.k., ustalił bowiem stan faktyczny i jednocześnie przeprowadził na rozprawie głównej istotne dla sprawy dowody, a następnie ocenił je wnikliwie i wskazał podstawy orzeczenia wobec M. S. (1), G. H. (1) i A. H. kar jednostkowych, kary łącznej i pozostałych rozstrzygnięć.

a) **co do oskarżonego M. S. (1)**

I. Jak już wyżej wskazano, na podstawie przedstawionych wyżej dowodów było jednoznaczne to, że oskarżony M. S. (1) dopuścił się wszystkich przestępstw przypisanych mu w punktach: I-IV części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Na podstawie wskazanych wyżej wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków, jednoznacznie wykazano, że oskarżony M. S. (1) miał pełną wiedzę, że osoby ubiegające się o kredyty bankowe i przedstawiające zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach wystawione przez R. J., E. S., Ł. K. oraz w imieniu firm (...), faktycznie nie pracowały u wymienionych pracodawców i nie miały zdolności kredytowej. Świadkowie ubiegający się o kredyty, kierowani do banków przez R. J., E. S., Ł. K. oraz M. R. (2) dokładnie byli instruowani, że mają się zgłosić do konkretnego pracownika banku, właśnie oskarżonego M. S. (2), który wiedział już o okolicznościach ubiegania się o kredyt, niektórych osób nawet nie pytając o żadne szczegóły związane z weryfikacją zatrudnienia i zarobków oraz dopytywaniem się o szczegółach udzielanego kredytu. Jedynie jako przykłady niech posłużą wyjaśnienia i zeznania świadków: J. A. (k. 714-715, 6271), P. G. (k. 4747-4749, 6274), K. H. (1) (k. 4919-4921, 6275), K. K. (k. 4709-4711), P. R. (k. 4883-4885, 6277), G. B. (k. 5230-5232, 6313v), P. P. (k. 5093-5098, 6315), A. O. (k. 2366-2372, 2777-2780, 6393v), D. K. (k. 5112-5114, 6424v), K. G. (1) (k. 6379-5380) i A. S. (2) (k. 5404-5408).

Co więcej, były wypadki ewidentnego naruszenia przez oskarżonego M. S. (1) procedur i przepisów bankowych przy udzieleniu kredytów, polegające na następujących zachowaniach:

1) osobistym wypełnieniu przez oskarżonego M. S. (1) zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach R. T., w tym także w tych zapisach, które dotyczyły wysokości osiąganych zarobków, a więc nie tylko w warstwie formalnej, lecz także merytorycznej, co potwierdziła opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego (k. 5316-5328);

2) osobistym wypisaniu przez M. S. (1) wniosku o kredyt dla G. S. (1) poza placówką banku, w samochodzie, którym oskarżony przyjechał wraz z R. J., w oparciu o dowód osobisty G. S. (1), któremu R. J. także napisał fałszywe zaświadczenie o zatrudnieniu w swojej siłowni. Oskarżony M. S. (1) dopuścił, by G. S. (1), będący pod znacznym wpływem alkoholu podpisał wniosek kredytowy, po czym miał czekać na telefon w sprawie kredytu (k. 3531, 4772-4773, 6390-6391);

3) przekonaniu innej pracownicy banku (...), aby dokonała przelewu bankowego na rzecz M. S. (1) mimo braku dyspozycji podpisanej przez właściciela konta, za co poniosła odpowiedzialność służbową (k. 1865-1867, 6428-6429).

Nie ulegało wątpliwości, że oskarżony M. S. (1) miał świadomość, iż osoby ubiegające się o kredyt bankowy nie były zatrudnione w firmach, w imieniu których przedstawiały zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach.

Jeżeli chodzi o siłownię należącą do R. J., to oskarżony M. S. (1) wiedział, że jego kolega nigdy nie zatrudniał żadnego pracownika, gdyż był stałym klientem jego siłowni, wiedział, że klientów obsługuje wyłącznie właściciel siłowni, a

nadto znane były oskarżonemu kłopoty finansowe R. J., gdyż sam wyjaśniał, że pomagał mu bezpłatnie w remoncie pomieszczeń siłowni, po przeniesieniu jej do innego budynku (k. 6233v). Stąd było oczywiste, że oskarżony M. S. (1) dobrze wiedział, że R. J. wystawiał tym osobom fikcyjne zaświadczenia o zatrudnieniu w swojej siłowni. Co więcej, oskarżony M. S. (1) instruował go, jakie kwoty zarobków należy wpisać w zaświadczeniu, aby uzyskać kredyt w określonej wysokości.

Dokładnie tę samą wiedzę miał oskarżony M. S. (1) co do osób przyprowadzanych do banku przez świadków: E. S. (k. 4985-4992, 5035-5041, 6555-6557) i Ł. K. (k. 2648-2652, 6356-6357), co jednoznacznie wynika z treści złożonych przez nich wyjaśnień i zeznań. Charakterystyczne, że właśnie Ł. K. wyjaśnił, że to sam oskarżony M. S. (1) przekonywał go o tym, by brał udział w procedurze wyludzania kredytów na podstawie fałszywych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach mówiąc, że w taki sposób współdziała z wyludzaniem kredytów z oskarżonym G. H. (1) i nic się nie wydało: „Mówił, że z G. H. (2) robi kredyty od długiego czasu i nic jeszcze nie wyszło” (k. 2650).

Nieprawidłowości w działaniach oskarżonego M. S. (1) zostały także dostrzeżone przez jego przełożonych i innych pracowników (...) S.A., a także przez służby kontrolne banku, co przedstawili wiernie w swoich zeznaniach świadkowie: B. G. (k. 1861-1864, 6425-6427), O. P. (k. 1865-1867, 6428-6429), R. M. (k. 820-822, 6422-6424) i A. B. (k. 81-82, 6357-6358v). Także analiza połączeń telefonicznych aparatów znajdujących się w 32 Oddziale (...) we W. wykazała, że w okresie od 01.10.2012 r. do 31.12.2013 r. zostały zarejestrowane liczne połączenia wychodzące na numery telefonów firm (...), A. Ł. (1), Ł. K. oraz R. J., a w dniu 18.06.2013 r. w 7 Oddziale (...) we W. jedno połączenie z telefonu przypisanego do R. M. (k. 816, 1844-1952). Jest oczywiste, że wskazane połączenia telefoniczne realizowane przez oskarżonego M. S. (1) służyły tylko i wyłącznie zapewnieniu sobie alibi i pozorów prawidłowości sprawdzenia, czy potencjalni kredytobiorcy rzeczywiście pracują. Gdyby oskarżony miał rzeczywistą wolę ustalenia, czy osoby przyprowadzane do banku przez innych sprawców, są rzeczywiście zatrudnione w firmach: R. J., E. S., J. i A. Ł. (1) oraz Ł. K., to mógłby to bez trudu ustalić w ZUS albo w NFZ, a w każdym razie zasygnalizować przełożonym potrzebę takich sprawdzeń.

II. Sąd Okręgowy we Wrocławiu słusznie ustalił, że motywacją oskarżonego M. S. (1) do takich działań był zamiar osiągnięcia korzyści majątkowej w dwojakiej postaci: z jednej strony w celu pozyskania jak największej liczby klientów, co podnosiło jego wartość jako sprawnego pracownika banku, a także gwarantowało mu premie ze strony banku, a drugiej strony w celu uzyskania korzyści majątkowych z podziału wyludzonych kredytów albo korzyści majątkowych innego rodzaju.

W tym miejscu warto się odnieść do zarzutów apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1), jakoby Sąd Okręgowy we Wrocławiu dopuścił się rażącej obrazu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. przez brak stwierdzenia znamion ustawowych przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu M. S. (2) w punkcie I części rozstrzygającej (przez brak znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, natomiast wskazanie, że oskarżony działał z zamiarem osiągnięcia korzyści osobistej, polegającej na bezpłatnym korzystaniu z siłowni R. J.) oraz brak znamion ustawowych przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu M. S. (2) w punkcie III części rozstrzygającej (przez brak znamienia działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej). W ocenie obrońcy oskarżonego, nakazywało to uniewinnienie M. S. (1) od przypisanych mu przestępstw, gdyż Sąd Okręgowy nie wykazał, by działał on z zamiarem bezpośrednim o szczególnym zabarwieniu (*dolus coloratus*).

Chociaż już na pierwszy rzut oka widać bezpodstawność wniosku o uniewinnienie, skoro oskarżonemu M. S. (1) przypisano także przestępstwo z art. 297 § 1 k.k., to jednak nie są także zasadne pozostałe zarzuty stawiane przez obrońcę.

Po pierwsze, chociaż w odniesieniu do czynu przypisanego oskarżonemu M. S. (2) w punkcie I części rozstrzygającej Sąd Okręgowy we Wrocławiu rzeczywiście ustalił trafnie, że celem działania oskarżonego było osiągnięcie korzyści, polegającej na bezpłatnym korzystaniu z siłowni R. J., to jednak nie była to korzyść osobista, tylko korzyść majątkowa. Nie wymaga wielkiego trudu wykazanie, że korzyść majątkowa oznacza z jednej strony zwiększenie aktywów (przysporzenie dodatkowych środków finansowych lub innych wartości materialnych) albo uniknięcie lub

ograniczenie pasywów (zmniejszenie spodziewanych wydatków, pomniejszenie zobowiązań itp.). Z tego punktu widzenia działanie w celu osiągnięcia korzyści związanej z uniknięciem wydatków na opłacenie korzystania z siłowni oznaczało jednoznacznie działanie z zamiarem kierunkowym osiągnięcia korzyści majątkowych.

Po wtóre, w orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych wielokrotnie zwracano uwagę, że podczas wyrokowania powszechnie jest zastępowanie w przypisanym czynie słów ustawy określających znamiona przestępstw stosownym opisem zachowania sprawcy. Obowiązująca procedura karna nie ma charakteru formułkowego, co oznacza, że przepis art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. nie zawiera wymogu, aby w opisie czynu przytoczono dosłownie wszystkie ustawowo określone znamiona czynu zabronionego. Pominięcie ustawowego określenia znamienia przestępstwa w opisie czynu przypisanego nie stanowi przeszkody w uznaniu, że wypełnia on znamiona konkretnego przestępstwa, jeżeli opis ten mieści się w granicach pojęć, którymi przepis prawa materialnego określa te znamiona (por. wyrok SN z dnia 4.11.2016r. sygn. II K.K. – 246/16 – LEX nr 2152390).

Jako przykład takich orzeczeń niech posłuży wyrok Sądu Najwyższego: z dnia 19 maja 2015r. sygn. V KK – 53/15 (OSNKW 2015, z. 10, poz. 84), w którym stwierdzono: „Pominięcie ustawowego określenia znamion czynu zabronionego w opisie czynu przypisanego nie daje podstaw do podniesienia w apelacji zarzutu obrazy prawa materialnego, jeśli opis czynu mieści się w granicach pojęć, którymi ustawa określa znamiona czynu zabronionego.

W orzecznictwie sądowym zastępowanie w przypisanym czynie słów ustawy określających znamiona przestępstw stosownym opisem zachowania sprawcy występuje powszechnie. W wielu wypadkach jest to wręcz nieodzowne, gdyż słowa ustawy ujmują znamiona w formule ogólnej, czy też syntetycznej, a opis czynu, który powinien być, w myśl art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., dokładny, musi konkretyzować i uściślać, w czym wyrażało się wypełnienie przez oskarżonego znamion przestępstwa. Pominięcie ustawowego określenia znamion czynu zabronionego w opisie czynu przypisanego nie daje podstaw do skutecznego podniesienia w apelacji zarzutu obrazy prawa materialnego, jeżeli opis czynu mieści się w granicach pojęć, którymi ustawa określa znamiona czynu zabronionego.

W art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. (...) ustawa nakłada na sąd powinność dokładnego określenia w wyroku skazującym przypisanego oskarżonemu czynu oraz jego kwalifikacji prawnej. Brzmienie przepisu wskazuje, że oba człony tej normy są równoważne w tym znaczeniu, że treść czynu przypisanego powinna odpowiadać zawartością semantyczną znaczeniu wszystkich znamion określających typ przestępstwa. Z innej strony rzecz ujmując, każde znamię typu przestępstwa powinno znaleźć konkretyzację w opisie czynu. Nie oznacza to oczywiście, że warunkiem owej równowagi między kształtem słownym czynu a kwalifikacją prawną konieczne jest przytoczenie w opisie czynu słów, którymi ustawa określa poszczególne znamiona typu przestępstwa. Znamiona zakreślają jednak granice obszaru kryminalizacji w sposób abstrakcyjny. Natomiast celem procesu karnego w stadium jurysdykcyjnym jest rozstrzygnięcie, czy zarzuconym czynem oskarżony wypełnił każde z syntetycznie ujętych znamion konkretnego typu przestępstwa, a jeśli tak, na czym to polegało. Uznanie, że czyn odpowiada znamionom przestępstwa następuje w drodze subsumcji, a więc podciągania konkretnego stanu faktycznego pod ogólną normę sankcjonowaną, wysłowioną w przepisie prawa karnego materialnego. W procesie karnym jest to zatem stadium stosowania prawa materialnego, które według reguł logiki prawniczej przebiega zgodnie z wzorcem sylogizmu, a więc wnioskowania pośredniego ze zdań kategorycznych. Przesłanką większą schematu wnioskowania jest wyrażona abstrakcyjnie norma sankcjonowana albo jej części składowe charakteryzujące znamiona czynu zabronionego, a przesłanką mniejszą ustalone fakty, których skutki prawne względem tej normy należy wywodzić.” (OSNKW 2015, z. 10, poz. 84).

Odnosząc te uwagi do realiów niniejszej sprawy należy stwierdzić, że opis przestępstw przypisanych oskarżonemu M. S. (1) w punktach: I, II i III części rozstrzygającej nie pozostawia wątpliwości co do działania w zamiarze bezpośrednim (kierunkowym) uzyskania korzyści majątkowych, o którym mowa z art. 286 § 1 k.k. Przemawia za tym opis czynów, w tym określenia wskazujące na działanie świadome, przemyślane, z wiedzą i wolą doprowadzenia pokrzywdzonego banku (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez udzielenie kredytów na podstawie sfalszowanych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach.

Uwagi te dotyczą także przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. przypisanego oskarżonemu M. S. (2) w punkcie III części rozstrzygającej, gdzie nie znalazł się wprost zapis o działaniu w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Mimo tego opis przypisanego przestępstwa, zawierał znamiona w formule ogólnej, czy też syntetycznej, a opis czynu, który powinien być, w myśl art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., był dokładny oraz konkretyzował i uściślał, w czym wyrażało się wypełnienie przez oskarżonego znamion przestępstwa. Sąd Okręgowy używał bowiem następujących precyzyjnych określeń czasownikowych odnoszących się do świadomości i woli sprawcy, a zatem postaci zamiaru i celu jakim się kierował: „**działając wspólnie i w porozumieniu z ... innymi osobami doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ... w ten sposób, że przyjął i wprowadził do bankowego systemu komputerowego wnioski kredytowe, wiedząc, że dołączone do nich dokumenty w postaci zaświadczeń oraz oświadczeń o zatrudnieniu poświadczają nieprawdę oraz usiłował w ten sposób doprowadzić wskazany bank do rozporządzenia mieniem ... w ten sposób, że ... przyjął od ... wniosek o kredyt ... wiedząc, że przedłożone dokumenty w postaci deklaracji podatkowych ... oraz zaświadczenia ZUS o niezaleganiu w opłacaniu składek ubezpieczenia społecznego i US o niezaleganiu w podatkach, są sfałszowane ... usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem ... w ten sposób, że przyjął od ... wniosek o kredyt ... i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków ... wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany ... przyjął od ... wniosek o kredyt ... wniosek o kartę kredytową ... wniosek o limit w rachunku bieżącym ... oraz wniosek o kredyt od ... i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków ... wiedząc, że przedłożony dokument jest sfałszowany, a następnie doprowadził do podpisania umów kredytowych**”.

Mając powyższe na uwadze, zarzut formułowany przez obrońcę oskarżonego M. S. (1) o rzekomej obrazie przepisu art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k. był chybiony. Oczywiście, w uzasadnieniu wyroku, czego apelacja obrońcy już nie akcentuje, Sąd Okręgowy we Wrocławiu w sposób szczegółowy odniósł się do znamion wszystkich przypisanych oskarżonemu M. S. (1) przestępstw wykazując także wprost, że dopuścił się przestępstw z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. oraz art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. z zamiarem bezpośrednim osiągnięcia korzyści majątkowej dla siebie, osób występujących o kredyty bankowe i pozostałych współsprawców (art. 115 § 4 k.k.).

III. Jak już wyżej wskazano, w odniesieniu do przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. S. (1) w punkcie II części rozstrzygającej, zachodziła rozbieżność części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku oraz uzasadnienia Sądu I instancji, dotycząca przypisania oskarżonemu M. S. (1) tego, że w dniu 10 maja 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i M. R. (1) usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.514,10 zł, w ten sposób, że przyjął od M. R. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo–Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę.

Mimo przyjęcia odpowiedzialności karnej za to zachowanie w części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku wprost stwierdził, że podczas tej transakcji oskarżony M. S. (1) nie wiedział, iż przedłożone zaświadczenie jest sfałszowane, a wobec zaległości na rachunku bankowym M. R. (1) nie otrzymał kredytu. Konsekwencją uznania za wiarygodne zeznań świadka E. S., która w sposób logiczny oraz korespondujący z całością materiału dowodowego podawała, że przyprowadzała do M. S. (1) kredytobiorców, którzy nie mieli zdolności kredytowej, w celu wyłudzenia kredytu wystawiała fałszywe zaświadczenia o zatrudnieniu dla tych osób, zaś oskarżony M. S. (1) przyjmował te dokumenty i działał w taki sposób, aby wspólnie wyłudzić kredyty bankowe, po czym otrzymywał po 2.000 zł za każdy udzielony kredyt bez względu na jego wartość, było także uznanie za wiarygodne dalszych jej zeznań co do kredytu na rzecz M. R. (1). Świadek E. S. zeznała jednak, iż w trakcie procedury weryfikacji zatrudnienia M. R. (1) oskarżony M. S. (1) nie wiedział, że klient ten posłużył się sfałszowanym zaświadczeniem, a porozumienie w zakresie współpracy E. S. z M. S. (1) przy wyłudzaniu kredytów nastąpiło dopiero po tym zdarzeniu.

Co więcej, Sąd Okręgowy we Wrocławiu przyznał, że mimo tak dokonanej oceny, nieprawidłowo przypisał oskarżonemu M. S. (1) popełnienie przestępstwa wspólnie z E. S. i M. R. (1) w dniu 10 maja 2013r., zaś czyn ten, wchodzący w skład przestępstwa ciągłego w punkcie II części dyspozytywnej wyroku, winien być z niego wyeliminowany. Jak stwierdził Sąd I instancji, ta pomyłka wynikała z przeoczenia, wobec wielości zarzutów i ich wzajemnego powiązania między oskarżonymi oraz nie wpływała na kwalifikację prawną czynu, natomiast nakazywała ustalić inną wartość usiłowania wyłudzenia mienia w punkcie II części dyspozytywnej wyroku na kwotę nie mniejszą niż 439.626,65 zł.

Mając na uwadze powyższe argumenty Sądu I instancji, które znalazły pełne potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, a także z uwagi na kierunek wniesionych środków odwoławczych, zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. S. (1) w ten sposób, że z opisu przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. S. (1) w punkcie II części rozstrzygającej wyeliminowano opis działania ujęty w tiret 8 o treści: „w dniu 10 maja 2013r. działając wspólnie i w porozumieniu z E. S. i M. R. (1) usiłował doprowadzić Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie 7.514,10 zł, w ten sposób, że przyjął od M. R. (1) wniosek o kredyt o numerze (...) i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w Firmie Handlowo–Usługowej (...), wiedząc, że przedłożony dokument poświadcza nieprawdę” i w konsekwencji w odniesieniu do tego przestępstwa przyjmując, że oskarżony M. S. (1) doprowadził Bank (...) SA do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie nie mniejszej niż 155.339,23 zł oraz usiłował doprowadzić wskazany bank do rozporządzenia mieniem znacznej wartości nie mniejszej niż 439.626,65 zł.

IV. Przypisując oskarżonemu M. S. (1) w punktach I i II części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. i art. 296a § 1 i art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 297 § 1 k.k. i art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k., polegające na wyłudzeniu kredytów bankowych wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w miejsce zarzuconego przez prokuratora działania tego oskarżonego wyłącznie jako pomocnika w wyłudzeniu tych kredytów, Sąd Okręgowy we Wrocławiu uznał, że oskarżony M. S. (1) swoim zachowaniem wyczerpał także ustawowe znamiona przestępstwa łapownictwa w obrocie gospodarczym z art. 296a § 1 k.k.

Jest dość oczywiste to, że orzeczenie Sąd I instancji w tym zakresie było dotknięte wewnętrzną sprzecznością. Jeżeli bowiem sprawca łapownictwa przyjmuje korzyść majątkową za zachowanie polegające na niedopełnieniu ciężących na nim obowiązków przyjmując i wprowadzając bankowego systemu wnioski kredytowe, z wiedzą, że dołączone do nich dokumenty w postaci zaświadczeń oraz oświadczeń o zatrudnieniu poświadczają nieprawdę, to nie traktuje takiego wyłudzenia kredytu jako działanie własne, lecz jako działanie innych sprawców, na których przestępcze czynności „przyryka oko” dla łapówki. Tymczasem Sąd Okręgowy przyjął, zresztą słusznie, że oskarżony M. S. (1) działał w wyłudzeniu kredytów bankowych jako współsprawca, a jego zachowanie było na tyle doniosłe dla osiągnięcia przestępczego skutku, że wyczerpywało znamiona „współsprawstwa”, a nie „pomocnictwa”. W tym kontekście, uzyskana przez oskarżonego M. S. (1) nie miała charakteru łapówki, lecz stanowiła część przypadającego na niego wyłudzonego kredytu, zgodnie z uzgodnionym podziałem ról i zysków z przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze, nie było prawidłowe przypisanie oskarżonemu M. S. (1) przestępstwa z art. 296a § 1 k.k., co prowadziło do zmiany zaskarżonego wyroku w stosunku do niego poprzez wyeliminowanie kwalifikację prawną z art. 296a § 1 k.k. z podstawy skazania za przestępstwa przypisane w mu w punktach: I i II części rozstrzygającej.

V. Za częściowo zasadny należało uznać zarzut obrońcy oskarżonego M. S. (1), że zaskarżony wyrok został wydany z obrazą art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k., która miała wpływ na treść wyroku, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego na mocy art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w części w kwotach wskazanych w punkcie XVIII części dyspozytywnej wyroku, pomimo, że o roszczeniach tych prawomocnie już orzeczono.

Nie było bowiem prawidłowe nałożenie na oskarżonego M. S. (1) obowiązku naprawienia szkody w stosunku do tych roszczeń, o których prawomocnie orzeczono w postępowaniu cywilnym albo w odniesieniu do których wniesiono pozwy o wydanie nakazów zapłaty. Z informacji przedstawionej na rozprawie głównej przez oskarżyciela posiłkowego

– instytucję pokrzywdzoną (...) S.A. co do aktualnego stanu zadłużenia kredytobiorców w wyniku wyłudzonych kredytów oraz wysokości szkód doznanych przez bank (k. 6468-6470) wynikało bowiem jednoznacznie, że w stosunku do niektórych obowiązków nałożonych zaskarżonym wyrokiem zostały wytoczone powództwa i wydane nakazy zapłaty, obecnie egzekwowane. Dotyczyło to m.in. egzekucji kredytów uzyskanych przez M. T. i S. Z. objętych orzeczeniami o obowiązku naprawienia szkody zawartymi w zaskarżonym wyroku, w których prowadzona jest egzekucja w oparciu o wydane prawomocnie nakazy zapłaty (k. 6470).

Mając powyższe na uwadze zmieniono zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego M. S. (1) (a także oskarżonego P. W.) w ten sposób, że uchylono orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonego M. S. (1) na rzecz (...) S.A. zawarte w punkcie XVIII tiret 3 i 4 części rozstrzygającej dotyczące:

- 1) obowiązku naprawienia szkody w wysokości 14.215,20 złotych solidarnie z S. Z.;
- 2) obowiązku naprawienia szkody w wysokości 18.868,32 złotych solidarnie z P. W. i M. T..

Nie było natomiast podstaw prawnych do uwzględnienia pozostałych zarzutów obrońcy oskarżonego M. S. (1) co do rozstrzygnięć o nałożeniu obowiązku naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k., gdyż zgodnie z klauzulą antykumulacyjną z art. 415. § 1 k.p.k. nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono.

Orzeczenie w tym samym lub innym postępowaniu karnym, na podstawie art. 46 § 1 k.k. lub art. 72 § 2 k.k., wobec kilku sprawców o obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynieniu krzywdy, stanowi bowiem realizację dyrektywy z art. 441 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli kilka osób ponosi odpowiedzialność za szkodę wyrządzoną czynem niedozwolonym, ich odpowiedzialność jest solidarna.

Złożenie wniosku o naprawienie szkody w trybie art. 49a k.p.k. w zw. z art. 46 § 1 k.k. lub w trybie art. 72 § 2 k.k. nie oznacza bowiem, że jest bowiem roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa stało się przedmiotem innego postępowania, a w wypadku uwzględnienia takiego wniosku, by o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Oznacza tylko i wyłącznie to, że zapadło orzeczenie w stosunku do jednego z dłużników solidarnych, co nie wyklucza dochodzenia roszczeń od innych dłużników solidarnych (art. 366 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych wielokrotnie dawano wyraz temu, że dla zastosowania klauzuli antykumulacyjnej z art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. wymagana jest zarówno tożsamość przedmiotowa, jak i podmiotowa, tzn. warunkiem koniecznym jest także, aby w odrębnym postępowaniu, wcześniej wszczętym lub zakończonym (poprzez orzeczenie o roszczeniu), podmiot pozwany był tożsamy z oskarżonym w postępowaniu karnym (por. postanowienie SN z dnia 7.11.2014r. sygn. IV KK – 129/14 – OSNKW 2015, z. 3, poz. 26 oraz wyrok SA we Wrocławiu z dnia 5.06.2013r. sygn. II AKA – 157/13 – Prokuratura i Prawo - wkładka 2015, nr 1-2, poz. 42).

Należy przy stwierdzić, że na gruncie postępowania cywilnego zaistnienie negatywnych przesłanek procesowych lis pendens lub res iudicata zachodzi wówczas, gdy proces dotyczy o to samo roszczenie między tymi samymi stronami. Zgodni z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., sąd odrzuca pozew jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona, natomiast przepis art. 366 k.p.c. stanowi, że wyrok prawomocny ma powagę rzeczy osądzonej tylko co do tego co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia, a ponadto tylko pomiędzy tymi samymi stronami.

Oznacza to, że w postępowaniu cywilnym jest dopuszczalne prowadzenie równoległe postępowań o roszczenie wynikające z tego samego zdarzenia faktycznego, ale opartych na różnych podstawach prawnych i pomiędzy różnymi stronami. Wydane w takiej sytuacji orzeczenia będą stanowić samodzielne tytuły wykonawcze, dające podstawę do wszczęcia odrębnych postępowań egzekucyjnych, przy czym nie będą one tożsamymi tytułami egzekucyjnymi albowiem dotyczyć będą różnych osób (podmiotów) zobowiązanych, a tym samym postępowanie egzekucyjne skierowane będzie do majątku różnych podmiotów.

Celem klauzuli antykumulacyjnej z art. 415 § 5 zd. 2 k.p.k. jest jedynie zapobieżenie sytuacji powstania dwóch tytułów wykonawczych o to samo roszczenie między tymi samymi stronami. Orzeczenie obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę oraz nawiązki na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej na podstawie art. 46 § 1 k.k., nie jest możliwe tylko wtedy, gdy zapadło prawomocne rozstrzygnięcie o tym roszczeniu albo toczy się co do tego roszczenia postępowanie pomiędzy tymi samymi stronami (pokrzywdzonym i oskarżonym).

W pozostałym zakresie wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu był w pełni prawidłowy, a zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1), adwokata J. Z. nie zasługiwały na uwzględnienie.

a) **co do oskarżonych: G. H. (1) i A. H.**

I. Jak już wyżej wskazano, na podstawie przedstawionych wyżej dowodów było jednoznaczne to, że oskarżony G. H. (1) dopuścił się wszystkich przestępstw przypisanych mu w punkcie VIII części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku, natomiast oskarżona A. H. dopuściła się wszystkich przestępstw przypisanych mu w punkcie IX części rozstrzygającej zaskarżonego wyroku.

Ustalenia te oparł Sąd Okręgowy we Wrocławiu na podstawie wskazanych wyżej wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadków: J. Ł. (k. 86-90, 100-103, 192-193, 6358-6359) i A. Ł. (1) (k. 503-506, 6359-6360), Z. P. (k. 1409-1411), Z. W. (k. 1393-1395), M. D. (k. 698-701), J. A. (k. 714-717, 725-728, 6270-6272), P. W. (k. 231-233, 237-238), M. T. (k. 198-201, 203-205, 6316-6318), K. Z. (k. 747-748, 6241-6243), Ł. K. (k. 2648-2652, 6356-6357) oraz R. M. (k. 820-822, 6422-6424), a także zabezpieczonej dokumentacji bankowej dokumentacji bankowej (...) S.A., związanej z udzielonymi kredytami, w tym sfałszowanych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach (k. 30, 71-78, 162-165, 310-347, 352, 354-359, 361-367, 370, 374-379, 396-399, 499, 745a, 2341, 2343, 2345-2347, 2350-2351, 2353-2358, 2782a-k, 2873, 3521-3546, 3549-3598, 3615-3619, 3694-3647, 4387-4388, 4391-4412, 4417-4454, 4622-4638, 4876-4879, 4899-4915, 5373-5374, 5083-5093, 5438-5480, 6016-6029, 6245-6250), dokumentacji urzędów skarbowych oraz analizy dokumentacji firmy (...), która zamontowała Internet numeru telefonu firmy (...) (k. 119-139) i faktur wystawione na G. H. (1) przez firmę (...) za dostawy Internetu i zapłacone przelewem właśnie przez oskarżonego G. H. (1) (k. 1015-1016).

Na podstawie przedstawionych dowodów wyraźnie można było wykazać, że oskarżeni: G. H. (1) i A. H. wykorzystali dokumentację związaną z działalnością gospodarczą znanych im braci: J. Ł. i A. Ł. (1) do wyludzenia kredytów bankowych na podstawione osoby, przy współdziałaniu z pracownikiem (...) S.A. – oskarżonym M. S. (1).

Po pierwsze, jak już wyżej wskazano, świadek Ł. K. podczas przesłuchania w charakterze podejrzanego w śledztwie wyjaśnił, że to sam oskarżony M. S. (1) przekonywał go o tym, by brał udział w procederze wyludzenia kredytów na podstawie fałszywych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach mówiąc, że w taki sposób współdziała z wyludzaniem kredytów z oskarżonym G. H. (1) i nic się nie wydało: „Mówił, że z G. H. (2) robi kredyty od długiego czasu i nic jeszcze nie wyszło” (k. 2650).

Po wtóre, z dokumentacji firmy (...), która zamontowała Internet dla numeru telefonu firmy (...) wynika, że wskazane w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych adres korespondencyjny oraz dane do kontaktu należały nie do A. Ł. (1), lecz do oskarżonego G. H. (1) (k. 119-139). Co więcej, podczas przeszukania w mieszkaniu oskarżonych G. i A. H. w O. przy ul. (...). (...) policjanci zabezpieczyli faktury wystawione na G. H. (1) przez firmę (...) za dostawy Internetu i zapłacone przelewem właśnie przez oskarżonego G. H. (1) (k. 1015-1016).

Po trzecie, w trakcie przeszukania mieszkania G. i A. H. w O. przy ul. (...). (...) policjanci zabezpieczyli także telefon komórkowy marki S., w którym w okresie od 3 kwietnia 2013r. do 5 lutego 2014r. była zainstalowana karta SIM telefonu o numerze (...), czyli właśnie numeru podanego firmie (...) do korespondencji z firmą (...) (k. 1107). Analiza logowania tego aparatu do stacji przekaźnikowych sieci telefonii komórkowej wskazywała, że najczęściej aparat był logowany w (...) O. ul. (...), czyli w pobliżu zamieszkania oskarżonych: G. H. (1) i A. H. w O. przy ul. (...). (...) (k. 1107).

Po czwarte, w trakcie przeszukania mieszkania G. i A. H. w O. przy ul. (...). (...) policjanci zabezpieczyli także kartę bankomatową (...) Banku (...) wystawioną na nazwisko A. Ł. (1) (k. 1107).

Po piąte, w dniu 31 stycznia 2013r. A. Ł. (1) udzielił oskarżonej A. H. pełnomocnictwa do reprezentowania P. A. Ł. we wszystkich sprawach związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Takie właśnie pełnomocnictwo przedstawiła ona firmie (...) instalującej Internet dla P. A. Ł. (k. 130-131).

Po szóste, jest absolutnie bezsporne, że oskarżona A. Ł. (2) wypisała zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) na nazwiska osób, które wyludzały kredyty bankowe: Z. P., Z. W. oraz M. D., co wynika z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego (k. 5466-5480). Jako pełnomocnik firmy, a także osoba dokonująca w imieniu firmy istotnych działań i mająca w swoim posiadaniu telefon firmowy, oskarżona A. H. musiała wiedzieć, że osoby te nie są zatrudnione we wskazanej firmie.

Po siódme, w rozmowie telefonicznej z dyrektorem oddziału (...) S.A., R. M., który weryfikował sfalszowane zaświadczenie o zatrudnieniu i wysokości zarobków w przedsiębiorstwie (...), złożone przez K. Z., połączenie na numer firmowy odebrała A. H., przedstawiając się jako sekretarka. Oskarżona A. H. potwierdziła, że K. Z. jest zatrudniony w firmie (...), choć to nie było prawdą. W ten sposób K. Z. uzyskał limit kredytowy w rachunku oszczędnościowo – rozliczeniowym o numerze (...) w wysokości 100.000 zł. Ostatecznie wykorzystał przyznany mu limit do wysokości 13.644,47 zł, a następnie zwrócił przyznaną mu kwotę limitu (k. 745a, 820-822).

Po ósme, z wyjaśnień podejrzanego Z. P. (k. 1409-1411), który był objęty aktem oskarżenia w tej sprawie, lecz nie zdołał złożyć zeznań na rozprawie głównej jako świadek, gdyż zmarł (k. 6529), wynikało jednoznacznie, że mężczyzna, który namówił go do wyludzenia kredytu, następnie wręczył mu zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, po czym zawiózł go do banku we W., gdzie został wyludzony kredyt bankowy, początkowo wziął od Z. P. dowód osobisty i wszedł do jednego z mieszkań przy ulicy (...). S. w O.. Po kilku minutach wrócił ze sfalszowanym zaświadczeniem o zatrudnieniu Z. P. w firmie (...). Następnie mężczyźni pojechali razem autobusem do W. na Plac (...). M. S. (1) bez zadawania jakichkolwiek pytań wypełnił wniosek o kredyt, zaś Z. P. go podpisał. Ostatecznie nie doszło do podpisania umowy, ponieważ przełożona oskarżonego zweryfikowała klienta pod kątem zadłużenia ze skutkiem negatywnym.

Wprawdzie Z. P. nie podał podczas przesłuchania bramy budynku, do którego udał się mężczyzna, który nakłonił go do przestępstwa oraz przyniósł sfalszowane zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach (k. 1409-1411), lecz wskazał policjantom tę bramę bezpośrednio po zatrzymaniu. Była to brama przy ul. (...). (...) w O., gdzie mieszkali oskarżeni: G. i A. H. (k. 1401). Zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) na nazwisko Z. P. wypisała właśnie oskarżona A. H., co wynika z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego (k. 5466-5480) i co potwierdza udział małżonków H. w przestępczym procederze.

Po dziewiąte, oskarżony M. D. (k. 698-700, 701) jednoznacznie rozpoznał oskarżonego G. H. (1) na zdjęciu jako sprawcę, który załatwił mu sfalszowane zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...), które wypisała oskarżona A. H.. Właśnie oskarżony G. H. (1) zaproponował M. D., że może się ubiegać o kredyt w wysokości 25.000 zł i z tej kwoty miał oddać G. H. (1) 10.000 zł. M. D. udał się zgodnie z instrukcją oskarżonego do wskazanego banku i podszedł do stanowiska oskarżonego M. S. (1), który przyjął od niego wniosek o kredyt i potwierdził fakt weryfikacji zaświadczenia o zatrudnieniu i wysokości zarobków w firmie (...) wiedząc, że przedłożony dokument jest sfalszowany. Nie wykonał także telefonu do pracodawcy wbrew wewnętrznej procedurze Banku (...). Kredytobiorca podpisał następnie umowę kredytową i wypłacił w kasie całą kwotę kredytu. Po wyjściu z banku (...) wypłacił oskarżonemu G. H. (1) żadaną sumę pieniędzy i wrócił do domu.

Po dziesiąte, świadek J. A. rozpoznał oskarżonego G. H. (1) jako mężczyznę obecnego przy barierkach galerii handlowej w pobliżu (...) S.A. w czasie, gdy przystąpił do wyludzenia kredytu na podstawie sfalszowanego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) (k. 714-716, 717, 6270-6272). Było to rozpoznanie spontaniczne i szczere, zaś wobec tego, że sfalszowane zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach pochodziło z firmy (...), obecność oskarżonego G. H. (1) nie mogła być przypadkowa.

Po jedenaste, w wyjaśnieniach ze śledztwa (k. 86-90, 100-103, 192-193) świadek J. Ł. dość szczegółowo opisał „znajomego z dawnych lat”, który pomógł mu w wyłudzeniu kredytu w (...) S.A., przy współdziałaniu oskarżonego M. S. (1), na podstawie sfałszowanego zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...), należącej do jego brata. J. Ł. jednoznacznie podał, że boi się ujawnić dane personalne tego mężczyzny, który nakłonił go do wzięcia kredytu i przekazał mu zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, gdyż boi się o siebie i swoją rodzinę (k. 101-102). Właśnie ten mężczyzna poinstruował go dokładnie, gdzie ma się udać, że w banku obsługują same kobiety i jeden mężczyzna i to właśnie do niego należy się udać. J. Ł. miał podpisać umowę kredytu na kwotę 20.000 zł, a sobie zatrzymać tylko 3.000 zł, zaś resztę przekazać temu mężczyźnie. Z treści wyjaśnień J. Ł., który odmówił zeznań w toku rozprawy głównej na podstawie art. 182 § 3 k.p.k. (k. 6358-6359) wynikało jednak jednoznacznie, że to nie od brata A. Ł. (1) otrzymał sfałszowane zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach, a także to nie brat nakłaniał go do wystąpienia o kredyt bankowy.

Oczywiste jest to, że jeżeli to nie A. Ł. (1) wystawił zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach J. Ł., to mógł to zrobić tylko ktoś, kto był w porozumieniu z oskarżonym M. S. (1) co do wyłudzenia kredytów, cieszył się jego zaufaniem i miał dostęp do dokumentów firmy (...). Osobą taką mógł być tylko oskarżony G. H. (1).

Po dwunaste, chociaż świadek A. Ł. (1) w swoich wyjaśnieniach (k. 503-506) starał się wykazać, że to on wystawiał zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w swojej firmie (...), to jednak okoliczności tej nie potwierdziła opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego. Biegły wykazał, że poszczególne rubryki zaświadczenia o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) na nazwiska: J. A. i J. Ł. nie wypełnił A. Ł. (1) (k. 1151-1174). To wskazuje, że A. Ł. (1) nie miał żadnego wpływu na te czynności i chronił oskarżonych: G. i A. H. przed odpowiedzialnością karną. Co więcej, na rozprawie głównej świadek A. Ł. (1) uchylił się od złożenia zeznań w trybie art. 182 § 3 k.p.k. (k. 6359-6360).

Po trzynaste, z wyjaśnień i zeznań M. R. (2) (k. 2405-2409, 2410-2411a) wynikało jednoznacznie, że także inne osoby „puszczały” z M. S. (1) takie kredyty, że pierwsze dwie raty spłacał pracownik banku, za co brał pieniądze, a potem już kredyty nie były spłacane. Wśród takich osób był oskarżony G. H. (1) (k. 2411). M. R. (2) wyjaśnił także, że oskarżony M. S. (1) rozmawiał z osobami dowożącymi osoby ubiegające się o kredyty, z tyłu banku, wychodząc na papierosa, w tym rozmawiał także z oskarżonym G. H. (1) (k. 2411a).

Opisane okoliczności dały jednoznacznie podstawę do przyjęcia, że prawidłowe były ustalenia Sądu Okręgowego we Wrocławiu o winie i sprawstwie oskarżonych: G. H. (1) i A. H. w świetle przypisanych im przestępstw.

II. Nie był trafny, postawiony w apelacji obrońcy oskarżonej A. H., adw. W. K., zarzut obrazy przepisów prawa materialnego, czyli art. 270 § 1 k.k. przez uznanie, że czynność sprawczą polegającą na wypełnieniu dokumentu zgodnie z wolą i informacjami uzyskanymi przez osobę dokument ten podpisującą, uznane być może za „fałsz materialny”, o którym mowa w tym przepisie.

Taki zarzut, jak już wyżej sygnalizowano, jest całkowicie bezkrytyczny wobec dowodów obciążających oskarżoną A. H. i opiera się wyłącznie na założeniu, że złożyła ona prawdziwe wyjaśnienia.

Rzecz bowiem nie w tym, że oskarżona wpisała w zaświadczeniach o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) dane podyktowane jej przez właściciela firmy (...), lecz w tym, że jako pełnomocnik tej firmy miała pełne rozeznanie kto w tej firmie jest zatrudniony, a właściwie, że nikt w niej zatrudniony nie jest. Wszelkie dane kontaktowe (telefoniczne i internetowe) były bowiem kierowane do mieszkania małżonków H., a właściciel firmy nie wystawiał żadnych zakwestionowanych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach, a nawet ich nie podpisywał. Nie zamawiał instalacji usług internetowych i nie regulował za nie należności, co wykazano bezspornie. To daje podstawy do stwierdzenia, że A. Ł. (1) był tylko figurantem, a działalność zarejestrowanej na niego firmy wykorzystywali oskarżeni: G. H. (1) i A. H..

Mając to na uwadze, wyrok Sądu Okręgowego we Wrocławiu był w pełni prawidłowy, a zarzuty podniesione w apelacjach obrońców oskarżonych: G. H. (1) i A. H., adwokatów: J. Z. i W. K. nie zasługiwały na uwzględnienie.

Zarzuty rażącej niewspółmierności kar jednostkowych i kar łącznych

Na stronach 74-81 uzasadnienia zaskarżonego wyroku (k. 6791v-6795) Sąd Okręgowy we Wrocławiu przedstawił wyczerpujący wywód o podstawach orzeczenia kar jednostkowych i kar łącznych wobec oskarżonych m.in. wobec: G. H. (1) i A. H., który zasługuje w pełni na akceptację.

Przy wymiarze kary wobec poszczególnych oskarżonych, Sąd I instancji uwzględnił wszystkie dyrektywy wymiaru kary zawarte w art. 53 § 1 i 2 k.k., a zatem potrzebę orzekania w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by dolegliwość kar nie przekraczała stopnia winy, przy uwzględnieniu stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kary mają osiągnąć w stosunku do oskarżonych, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Wymierzając karę Sąd Okręgowy uwzględnił w szczególności: motywację i sposób zachowania się sprawców, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawców, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego. Sąd Okręgowy dał również wyraz temu, że za ważną traktuje dyrektywę społecznego oddziaływania kary. Wskazać trzeba, iż dyrektywa ta, ujęta jako kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa, związana jest ściśle z dyrektywą stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz dyrektywą stopnia winy. Należy przy tym podkreślić, iż realizacja tych dwóch dyrektyw stanowi jeden z warunków skutecznego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Tylko bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, a przy tym wymierzona w granicach winy sprawcy, może mieć pozytywny wpływ na społeczeństwo.

W tych realiach Sąd Okręgowy słusznie uznał, że wobec oskarżonych: M. S. (1) i G. H. (1) jedynie kary bezwzględne pozbawienia wolności spełnią cele zapobiegawcze i wychowawcze, zaś wobec oskarżonej A. H. dla osiągnięcia celów kary będzie wystarczająca kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W odniesieniu do oskarżonego M. S. (1) obciążająco na wymiar kar jednostkowych wpłynęło dokonanie przypisanych przestępstw umyślnie w zamiarze bezpośrednim oraz stopień szkodliwości jego czynu. Oskarżony ten pełnił zasadniczą i najważniejszą rolę w przestępczym procederze. Był tym ogniwem, bez którego ten proceder nie mógłby funkcjonować. Jako pracownik banku wykorzystał wiedzę zdobytą podczas wykonywanej pracy, działając na szkodę banku. Dopuszczał się oszustw przez długi okres ponad 3 lat. W przypadku czynu popełnionego na szkodę A. O. dopuścił się oszustwa na szkodę klientki banku. Podejmował także działania mające na celu udaremnienie ujawnienia tak dużej skali przestępstw. Wpłacając bowiem pierwsze trzy raty kredytu próbował zatrzeć ślady i nie dopuścić do wykrycia popełnionych przestępstw. Oskarżony M. S. (1) nie wyraził skruchy, przeprosił pokrzywdzonych, nie podjął jakichkolwiek kroków w kierunku naprawienia wyrządzonej szkody. Łagodząco na wymiar kary w stosunku do niego wpłynęła dotychczasowa niekaralność.

Wobec oskarżonego M. S. (1) Sąd Okręgowy orzekł karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności oraz grzywny w liczbie 300 stawek dziennych, ustalając wymiar jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 20 zł, stosując co do kary pozbawienia wolności zasadę absorpcji ze względu na bardzo bliską więź podmiotową i przedmiotową przestępstw.

Nie do zaakceptowania był zarzut obrońcy oskarżonego M. S. (1), że orzeczone kary jednostkowe i kara łączna były rażąco niewspółmierne (zbyt surowe), za czym miałyby przemawiać rzekomo pozytywna prognoza kryminologiczna, fakt uprzedniej niekaralności i wiek oskarżonego, jego dobre opinie jako długoletniego pracownika banku, a także fakt, że nie toczą się w stosunku do niego żadne postępowania karne i obecnie oskarżony utrzymuje się z wykonywania prac dorywczych. Obrońca dowodził, że Sąd powinien uznając winę oskarżonego wymierzyć mu kary jednostkowe w pkt. I, II i III wyroku w dolnym progu zagrożenia karami za przypisane mu przestępstwa i orzec wobec niego karę łączną w wysokości pozwalającej na warunkowe zawieszenie jej wykonania. Obrońca podkreślił, iż na skutek tymczasowego aresztowania oskarżony wszedł w konflikt z żoną, w związku z tym doszło do orzeczenia rozwodu ich małżeństwa, co

nastąpiło wyrokiem z dnia 14.12.2015 r., a z małżeństwa tego oskarżony posiada dziecko. Oskarżony posiadał kredyty, które na bieżąco spłacał do momentu jego tymczasowego aresztowania. Na skutek jego izolacji nie mógł spłacać rat kredytów w związku z czym zostały postawione w stan wymagalności i obecnie toczy się w stosunku do niego egzekucja. Na powyższe okoliczności obrońca oskarżonego przedstawił dokumenty dołączone do apelacji.

Argumentacja obrońcy nie zasługuje absolutnie na uwzględnienie, gdyż przedstawione okoliczności w żadnej mierze nie zmieniają oceny o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Wobec wielości jego przestępczych zachowań polegających na łamaniu swoich podstawowych obowiązków pracownika banku, głębokim nadużyciu zaufania ze strony przełożonych, długotrwałości przestępczego działania i wartości wyłudzonego mienia, całkowicie błędne argumenty o niekaralności, czy dobrej opinii oskarżonego M. S. (1). Z pewnością opinia ta została w (...) (...) zweryfikowana, skoro nie kontynuowano dalszego zatrudnienia oskarżonego.

Ponadto, względy na społeczne oddziaływanie kary, a także cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego, sprzeciwiają się orzeczeniu kar łagodniejszych, w tym także kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zamiast realizować cele z art. 53 § 1 i 2 k.k., kara w takiej postaci zostałaby odebrana jako pobłażanie ze strony środowiska bankowego, klientów banku i społeczeństwa, a nawet przez samego oskarżonego.

Wskazywana przez obrońcę sytuacja osobista i rodzinna oskarżonego M. S. (1) jest konsekwencją podjętych przez niego wyborów życiowych, w tym wejścia na drogę przestępstwa i utraty pracy w banku.

W odniesieniu do oskarżonego G. H. (1) obciążająco na wymiar kary 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i 300 stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki dziennej grzywny na kwotę 10 zł, wpłynęła istotna rola oskarżonego w przestępczym procederze, działanie umyślne, z zamiarem bezpośrednim w celu osiągnięcia bezprawnej korzyści majątkowej, w sposób przemyślany i zaplanowany. Przestępcza współpraca G. H. (1) z oskarżonym M. S. (1) polegała na wyszukiwaniu potencjalnych klientów banku, wykorzystywaniu naiwności potencjalnych kredytobiorców i inkasowaniu za to pieniędzy. Sąd Okręgowy uznał, że zachowanie oskarżonego G. H. (1) cechowało się znaczną społeczną szkodliwością. Łagodząco na wymiar kary wpłynął aktualny brak karalności sądowej, jednak nie w takim stopniu, aby warunkowo zawiesić jej wykonanie. W ocenie Sądu I instancji jedynie kara bezwzględna pozbawienia wolności odniesie wobec oskarżonego swe cele wychowawcze i zapobiegawcze.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty obu obrońców oskarżonego G. H. (1) o rażącej niewspółmierności (zbytnej surowości) orzeczonej wobec niego kary. W obecnie obrońców, w stosunku do oskarżonego G. H. (1) istniała pozytywna prognoza kryminologiczna, gdyż miał on status osoby niekaranej. Oskarżony pozostaje w związku małżeńskim ze współoskarżoną A. H., z którego posiadają dwoje małoletnich synów. Rodzina przebywa od dłuższego czasu w Anglii, gdzie G. H. (1) prowadzi zarejestrowaną działalność gospodarczą, a jego żona zajmuje się wychowaniem dzieci. Rodzina zawsze funkcjonowała prawidłowo i izolacja oskarżonego w związku z wymierzeniem mu bezwzględnej kary pozbawienia wolności nie leżałaby w interesie społecznym. Żona oskarżonego nie byłaby w stanie sama utrzymać rodziny. Obrońcy podnieśli także, że G. H. (1) cierpi na istotne schorzenia, co wynika z dokumentacji lekarskiej załączonej do zażalenia obrońcy z dnia 12.03.2014r. na zastosowanie tymczasowego aresztowania w stosunku do G. H.. Sąd uznając winę oskarżonego G. H. powinien wymierzyć mu karę za przypisane mu przestępstwo w dolnym progu jej zagrożenia i wykonanie jej warunkowo zawiesić na stosowny okres próby.

Argumentacja obrońców nie zasługuje absolutnie na uwzględnienie, gdyż przedstawione okoliczności w żadnej mierze nie zmieniają oceny o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości czynu oskarżonego. Wobec wielości jego przestępczych zachowań polegających na wyłudzeniu kredytów we współdziałaniu z pracownikiem banku oraz przy wykorzystaniu sfalszowanych zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach, długotrwałości przestępczego działania i wartości wyłudzonego mienia, nie mogą przekonywać argumenty o nienagannym życiu oskarżonego i dotychczasowej niekaralności. Ta okoliczność jest niewątpliwa, chociaż nie należy jej przyjmować bezkrytycznie (k. 1057-1058, 6681, 6716).

Nie stanowiły żadnego przeciwskazania dla orzeczenia bezwzględnej kary pozbawienia wolności schorzenia oskarżonego G. H. (1) opisywane w dokumentacji medycznej (k. 10841097). Schorzenia te związane były z

dolegliwościami kardiologicznymi przed 4 laty, wymagającymi zaledwie trzech dni hospitalizacji (k. 1096) i obecnie brak jakichkolwiek przesłanek, by stan zdrowia G. H. (1) się pogorszył.

Ponadto, względy na społeczne oddziaływanie kary, a także cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego, sprzeciwiają się orzeczeniu kar łagodniejszych, w tym także kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Zamiast realizować cele z art. 53 § 1 i 2 k.k., kara w takiej postaci zostałaby odebrana jako pobłażanie ze strony społeczeństwa, a nawet przez samego oskarżonego.

Wskazywana sytuacja osobista i rodzinna oskarżonego G. H. (1) jest konsekwencją podjętych przez niego wyborów życiowych, w tym wejścia na drogę przestępstwa i utracie pracy w banku.

W odniesieniu do oskarżonej A. H. obciążającą na wymiar kar 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, z ustaleniem wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł wpłynęły stopień winy, wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionych przez oskarżoną czynów oraz waga naruszonego dobra prawnego. Za okoliczność łagodzącą Sąd I instancji uznał brak uprzedniej karalności oraz dotychczasowy tryb życia.

Nie zasługiwały na uwzględnienie zarzuty obu obrońców oskarżonej A. H. o rażącej niewspółmierności (zbytnej surowości) orzeczonej wobec niej kary. W ocenie obrońców, wprawdzie wykonanie kary wymierzonej A. H. warunkowo zawieszono, jednak biorąc pod uwagę brak szkody, sytuację osobistą i rodzinną oskarżonej, a także jej nienaganne życie przed popełnieniem przypisanych jej przestępstw, jest ona rażąco surowa.

Argumentacja obrońców nie zasługuje absolutnie na uwzględnienie, gdyż przedstawione okoliczności w żadnej mierze nie zmieniają oceny o bardzo wysokim stopniu społecznej szkodliwości czynu oskarżonej. Wobec wielości jej przestępczych zachowań polegających na wyłudzeniu kredytów we współdziałaniu z pracownikiem banku oraz przy wykorzystaniu osobiście sfalszowanych przez nią zaświadczeń o zatrudnieniu i zarobkach, długotrwałości przestępczego działania i wartości wyłudzonego mienia, nie mogą przekonywać argumenty o nienagannym życiu oskarżonej i dotychczasowej niekaralności.

Kary orzeczone wobec oskarżonej A. H. wydają się łagodne, a już na pewno względy na społeczne oddziaływanie kary, a także cele wychowawcze i zapobiegawcze wobec oskarżonego, sprzeciwiają się orzeczeniu kar łagodniejszych

Mając powyższe na uwadze, należało utrzymać w mocy rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego we Wrocławiu w zakresie kar jednostkowych i kar łącznych wobec oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H..

Koszty postępowania odwoławczego

Na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. oraz art. 616 § 2 k.p.k. zasądzo m.in. od oskarżonych: M. S. (1), G. H. (1) i A. H. na rzecz Skarbu Państwa przypadające na nich koszty postępowania odwoławczego odpowiednio:

a) od oskarżonego M. S. (1) – w wysokości 1.604,- (jednego tysiąca czterech) złotych, na co składa się: 4,- złote tytułem 1/5 zryczałtowanych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa z tytułu doręczenia wezwań i pism procesowych oraz 1.600,- złotych opłaty za drugą instancję;

b) od oskarżonego G. H. (1) – w wysokości 904,- (dziewięciuset czterech) złotych, na co składa się: 4,- złotych tytułem 1/5 zryczałtowanych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa z tytułu doręczenia wezwań i pism procesowych oraz 900,- złotych opłaty za drugą instancję;

c) od oskarżonej A. H. – w wysokości 504,- (pięciuset czterech) złotych, na co składa się: 4,- złote tytułem 1/5 zryczałtowanych wydatków poniesionych przez Skarb Państwa z tytułu doręczenia wezwań i pism procesowych oraz 500,- złotych opłaty za drugą instancję.

Wysokość ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism ustalono w oparciu o § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jednolity: Dz.U. z 2013r. poz. 663), zaś wysokość opłaty ustalono w oparciu o przepis art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami). Przy wspomnianym orzeczeniu wzięto pod stan majątkowy, rodzinny i osobisty oskarżonych, uznając, że poniesienie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nie przekracza ich możliwości i mogą je ponieść bez uszczerbku dla siebie i rodziny.

SSA Tadeusz Kielbowicz SSA Bogusław Tocicki SSA Jerzy Skorupka